

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Onraad in Hollywood

Nr 2108

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 6 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onraad in Hollywood

HOOFDSTUK I.

HET LAND DER ONBEGRENSDE MOGELIJKHEDEN

Charles Brand keek op van zijn arbeid, die bestond uit de bestudering van een heel kleine vlek, dat er uitzag als een modderspatje, hetwelk hij zoeven zorgvuldig met een glazen staafje had uitgespreid en laten drogen op een zuiver, vierkant stukje glas, dat hij onder het oculair van een Zeiss-microscop had geschoven.

De man, die aan het andere eind van de tafel zat had een eigenaardig grommend geluid laten horen.

Zijn gelaat stond strak en zijn ogen hadden een harde, bijna wilde uitdrukking.

Het waren grijze, grote en strenge ogen, nu eens helder als water, waarop de zon schijnt, dan plotseling als overtrokken met een floers, dat ze dof maakte, en ondoorgrendelijk.

— Zei je iets, Edward? vroeg Charles Brand, zonder op te kijken, draaiend aan de stelschröef van het kostbare instrument.

— Ik geloof het wel, Charles, klonk het enigzins knorrig.

Brand gaf geen antwoord, maar zijn ogen gingen van het harde, bleke gelaat naar het grote dagblad, dat John Raffles in de hand hield, en dat zoeven op zijn knie was neergezonken. Het was de «Manchester Guardian».

— Je hebt natuurlijk iets gelezen, dat je hindert. Wat is het?

— O, het wordt misschien tegenwoordig niets eens meer als iets buitensporigs beschouwd! gaf Raffles op bittere toon ten antwoord. Luister toch maar eens. Het kan je misschien van nut zijn, als je het weet. Ik las daar zoeven

een klein uittreksel uit een rapport van Edward Dean Sullivan. Hij bekleedt een zeer belangrijke positie, en zijn rapport, dat moet je wel in gedachten houden, is niet een gewone beschouwing, maar het is een officieel stuk, een document, dat hij aan de Regering heeft moeten uitbrengen. Laat ik je eerst zeggen wie en wat Sullivan is. Zijn titel is Hoofdinspecteur, en hij staat aan het hoofd van de speciale commissie van de Geheime Dienst der Amerikaanse Regering, die uitsluitend strijd voert tegen het ontvoeringswezen. Het zogenaamde kidnapping. En luister nu goed naar wat die man, die uit de aard van zijn betrekking over alle gegevens beschikt, te rapporteren heeft.

Raffles had het dagblad weer van zijn knieën genomen, zocht een kort ogenblik en vervolgde:

— Het rapport bestrijkt een tijdsduur van drie jaren. Welnu, in die korte tijd zijn er 2.500 gevallen van ontvoering aangegeven. En bedenk wel, dat misschien het vijfvoud van alle ontvoeringen, die gerapporteerd zijn, werkelijk heeft plaatsgehad, maar door de slachtoffers niet zijn kenbaar gemaakt, om redenen, die talloos en dikwijls moeilijk te appreciëren zijn.

— Dat klinkt als een sprookje! merkte Brand op, nu en dan schuin naar zijn modderspatje loerend.

— Een verschrikkelijk sprookje, Charles! zei Raffles op doffe toon. Verschrikkelijk, zelfs in deze tijd van ontarding, onverschilligheid, genotzucht en misdaad! Ja, het zou zelfs bijna ongelooflijk klinken, indien het niet was vastgelegd in een officieel rapport. De volgende dingen zal ik er je nog uit mededelen, die zijn voor ons misschien van belang.

— Voor ons? herhaalde Brand langzaam.

— Ja, voor ons, Charles! Ik verzeker je, dat dit hier nog meer belang is dan je onderzoek van het druppeltje hazenbloed, dat ik je heb toevertrouwd, in verband met die geheimzinnige moord op Mary Duplex.

— Ik luister! zei Brand, en hij schoof met een vastberaden gebaar de kostelijke microscoop ter zijde, nog pas weinige dagen geleden aangeschaft.

— Het doel van die ontvoeringen is je natuurlijk duidelijk. Het is om geld te doen. Zij worden beraamd, op een uiterst zorgvuldige wijze door specialisten, als ik mij zo mag uitdrukken, die lid zijn van een bende, gewoonlijk in Chicago gevestigd waar dan het «Hoofdkantoor» is, maar die haar vertakkingen heeft in in heel Amerika. Soms gaan er maanden voorbij met de bestudering der gewoonten van het uitverkoren slachtoffer, dat natuurlijk in alle gevallen rijk is of rijke familie heeft, in staat om de hoge losprijs te betalen. Hoeveel er van die benden zijn, is niet nauwkeurig bekend, maar er zijn er heel wat. En zij treden op met een weergalozes onbeschaamdheid en stoutmoedigheid, die er maar al te duidelijk op wijzen, hoe zeer zij de politie minachten. Sullivan erkent dat in zijn rapport ruitertlijk.

— En dat wonder, het is immers dezelfde politie, die indertijd de dranksmokkelhandel heeft helpen uitgroeien tot een ware plaag! merkte Brand schouderophalend op.

— Ongetwijfeld. In alle grote steden van Amerika hebben die ontvoeringen plaats. En soms betreft het zeer hoog geplaatsten. Sullivan rapporteert bijvoorbeeld, dat het maar een haar gescheeld had of de bandieten hadden niemand minder, dan generaal Dawes, de Vice-President der Verenigde Staten, de man van het bekende Dawesplan, ontvoerd! Het plan lekte echter uit en werd bijtijds verhinderd.

— Ongelooflijk! riep Brand uit en het modderspatje werd langzamerhand vergeten.

— Ik wist wel, dat je er belang in zou gaan stellen, hernam Raffles droogjes. Aan romantiek ontbreekt het overigens niet. In hun zogenaamde Centrale hebben de ellendelingen, die het lafste beroep uitoefenen wat er maar te bedenken valt, misschien met uitzondering van dat der Chantageplegers.

echte folterkamers ingericht, met pijnbanken en alles. Voor een deel beschouwt men die gruwelijke decors als middel om schrik aan te jagen, maar reeds al te vaak, helaas, hebben zij praktisch nut afgeworpen. In verband hiermee, moet ik je even wijzen op het geval van Vincent Coll, zelf een bende-leider, een zogenaamde «Kidnapper», of Ontvoerder, die door een concurrerende bende ontvoerd werd, en die men wat later met uitgerukte tong en een ingeslagen schedel terugvond in een publieke telefooncel!

— Afschuwelijk!

— Ja, zo zijn die heren! Om geld is het alles begonnen, om geld zijn alle middelen goed. En nu nog dit over Hollywood. Geen kunstenaar van naam is daar meer veilig. De woonhuizen van Linda Darnell, van Chaplin, Joan Fontaine, Joan Crawford, Paulette Goddard, Sonja Hennie en anderen, zijn herschappen in ware forten, nu en dan, als er weer geruchten gaan van aanstaande ontvoeringen, patrouilleren er voortdurend twee zwaar bewapende pantserauto's van de politie.

— Wat een toestanden! barstte Brand uit.

— Toestanden, die gegroeid zijn uit de tijdsomstandigheden, Charles. En bedenk wel, dat Amerika ons alleen enige jaren vóór is, misschien niet eens zo lang, en dat de bodem daar wat beter geschikt was, rijper voor dergelijke hemelgerende misdaden, maar dat Europa al die ellende ook zal krijgen, vroeg of laat, als de politie hier niet optreedt met een meedogenloze strengheid!

— De galg is te goed voor dat ontuig! riep Brand, de vuisten ballend.

— Ik ben blij, dat ik je in deze geestgesteldheid zie, Charles!

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat wij er heen gaan! antwoordde Raffles rustig.

— Is je dat ernst? Midden in ons onderzoek naar de oorzaak van Mary Duplex' dood?

— Ons onderzoek kan haar niet meer tot de levenden terugbrengen, Charles.

— Maar het kan de schuldige straffen!

— Dààr zijn veel meer schuldigen! Dààr is strijd, daar is iets te doen!

— En dààr is levensgevaar, Edward! Weet wel, dat zij daar de strijd zouden aanbinden tegen wezens, erger dan wolven, bloeddorstiger dan tijgers, wreed-aardiger dan gieren!

— Ik denk aan het geval van de Lindberghs, ik voel me bijna stikken als ik terugdenk aan die vreselijke dagen! Een hondser, laffer misdaad is niet denkbaar.

— Wij zullen gaan, Edward, als je wilt! zei hij eenvoudig. En ook hij stond op, om het kostbare toestel zorgvuldig weg te sluiten en alles in gereedheid te brengen, want hij wist uit ervaring dat Raffles, eenmaal voortgezweept door zijn woede om onrecht te wreken, zwakken bij te staan, of misdadigers te straffen geen rustig ogenblik meer had, vóór hij zijn taak had aanvaard.

— Wanneer? vroeg hij, de deur van de zware kast sluitend.

— Als het kan morgen. Zijn onze papieren in orde?

— Volmaakt in orde. Ik heb zelfs drie stellen. Op welke wijze reizen wij?

— Wel, natuurlijk met de vliegmachines, Charles. Hoe vlugger wij gaan, hoe eerder wij op het toneel van de strijd kunnen zijn.

— En het zal er heet toegaan. Henderson nemen wij natuurlijk mee?

— Dat spreekt vanzelf! Zijn geweldige kracht zal minder dan ooit gemist kunnen worden. En dat zweer ik, wat de politie niet schijnt te kunnen, dat zal ik trachten te bereiken! Welk een wereld, Charles, waarin zulke dingen mogelijk zijn!

Een kort ogenblik was zijn gezicht van een vreemde zachtheid geworden, maar dadelijk verharde het zich weer, werd streng; hij greep het dagblad, dat hem op het denkbeeld gebracht had plotseling zich te gaan werpen in een

ongelijke strijd en zonder nog iets te zeggen ging hij het vertrek uit.

Reizen van deze duur en omvang hadden voor Henderson en Brand reeds lang hun karakter van lastige incidenten verloren. Alles was tot in de kleinigheid geregeld, en of het nu een onderzoekingsstocht gold naar de bronnen van de Nijl, een tocht met de duikboot naar het Poolijs, een jacht op grof wild in de binnenlanden van Afrika of wat Raffles noemde een zakenreis naar Amerika, alles lag steeds klaar, de passen, echt en nagemaakt, waren in geheime vakjes te vinden en niets werd aan het toeval overgelaten.

In de wapenkast hingen en stonden de voortreffelijke jachtgeweren, de brownings en revolvers met de benodigde munitie, in het kleine magazijn waren de verduurzaamde levensmiddelen, Henderson controleerde en onderhield al het ledergoed, Raffles zelf waakte over de kostbare instrumenten die op een luchtreis steeds werden meegenomen, de kaarten lagen in hun vakken, tot op de laatste datum en de jongste ontdekking bijgewerkt, kortom, Bazaine zou hebben kunnen zeggen, maar nu in waarheid: «Uwe Majesteit, er ontbreekt geen knoop en geen slobkous».

Iedereen was aan het werk gegaan en vervulde zijn taak zonder veel vragen, zonder veel aanwijzingen nodig te hebben.

Het vliegtuig de «Justitia», Raffles nieuwste uitvinding, bevond zich op dat tijdstip in haar eigen hangar, op het vliegveld van Croydon. Hangar en machine waren beiden goed afgesloten, en geen onbevoegde zou een blik kunnen slaan op de motor in haar huis van aluminiumstaal. Alles wat er nodig was behoefde dus slechts met een van de grootste auto's daarheen worden gebracht.

Verwondering of wantrouwen behoefde dit geenszins te baren, want niet alleen wist men op Croydon, dat Lord William Aberdeen vaak gebruik maakte van zijn eigen vliegtuig, maar

ook nam het aantal sportvliegers, vooral in Engeland, en ondanks de tijdsomstandigheden, met de week, zo niet met de dag toe.

Croydon alleen herbergde niet minder dan vierendertig toestellen, waarvan er zeer velen een eigen loods hadden van plaatijzer.

In de nog in de garage staande limousine van Raffles werden dus diezelfde namiddag de stevige kisten van met leder overtrokken staal, niet dikker dan enige millimeters, de wapens, de verduurzaamde levensmiddelen, de instrumenten, de kaarten en de kleren gedragen.

Natuurlijk wist Raffles wel, dat hij in een stad als Chicago wel niet met een geweer zou behoeven om te gaan en het zelfs niet zou kunnen, maar wie weet wat er zou volgen op dit avontuur, als men het tenminste overleefde?

Die avond was alles gereed, en de twee mannen bezochten, misschien wel voor de allerlaatste maal, een voorstelling van het Russische Ballet van Monte Carlo. Er waren daar enige leden van de Windsor Club in de aangrenzende loges, maar niemand daarvan zou zeker op de krankzinnige gedachte zijn gekomen, dat de Vice-Voorzitter Lord William Aberdeen, die daar zo rustig zat te genieten van de kunst dier voortreffelijke dansers, op het punt stond, enige uren later op te stijgen met een vliegtuig, die zijn eigen werk was, om de strijd te gaan aanbinden met de Amerikaanse onderwereld, in haar afschuwelijkste, walgelijkste gedaante.

Om half elf begaven de twee vrienden zich naar huis.

Henderson kreeg zijn laatste orders, de oude Gaston, de kamerbediende, kreeg voor onbepaalde tijd verlof, en aanvaardde dit zuchtend, met een soort van droeve onderwerpenheid.

De kostbare stukken van Raffles verzameling waren reeds ingepakt en zorgvuldig in de kelders geborgen en de twee mannen konden dus rustig gaan slapen.

De volgende ochtend ontwaakten zij vroeg, terwijl een stralende zon in hun slaapkamer kwam schijnen.

Zij kleedden zich vlug aan, ontbeten met eieren, beschuit en thee, namen afscheid van Gaston, die het huis zou sluiten en de sleutels zou afgeven aan de President van de Windsor Club, zoals steeds het geval was als Lord Aberdeen op reis ging voor lange tijd, en wat later reed de grote limousine de garage uit, reed door de nog verlaten straten van Londen, en koos de brede weg naar Croydon, dat op ongeveer drie kwartier rijdens met een goede wagen van Londen is gelegen.

Henderson had er in de loop van de vorige avond reeds voor gezorgd dat het toestel startklaar zou zijn, en er viel dus niets anders meer te doen dan de bagage over te laden.

Raffles moest natuurlijk zijn toestel uitklaren, gelijk het reglement voorschreef en noemde Canada als einddoel, te bereiken langs de omweg van de Behring-Straat.

Men keek wat vreemd op, maar alles wel beschouwd was het een jacht-

reis als ieder andere, en Lord William Aberdeen stond nu eenmaal als een zonderling te boek.

Het was half negen in de ochtend, toen de «Justitia» zich sierlijk ophief van de startbaan en dadelijk de neus wendde in westelijke richting.

Raffles die het eerst de stuurknuppel zou hanteren, deed het toestel onmiddellijk stijgen tot grote hoogte, teneinde het tevens zijn grootste snelheid te kunnen geven, zonder dat men dit daar beneden zou kunnen constateren.

Om kwart voor elf vloog de «Justitia» met onverminderde snelheid op een hoogte van drieduizend meter over Amerikaans grondgebied, om half twaalf landde zij op het uitgestrekte, braakliggende weiland van de boer Jack Davis, wiens naaste bureu op een uur rijdens afstand woonden, en om twaalf uur was het toestel veilig in een schuur geborgen.

John Raffles, alias Lord Edward Lister, kon zijn strijd tegen de Kidnapers beginnen!

HOOFDSTUK II.

BUCK JONES, CHEF-KIDNAPPER

Er werd «gedraaid» in Hollywood.

Voor de buitenstaander is dat niet zo gemakkelijk te bemerken, wegens de geweldige uitgestrektheid van de terreinen van de Paramount, waar zelfs een revolutie onder het duizendkoppige personeel zou kunnen uitbreken, zonder dat de stad Los Angeles er veel van zou bemerken.

Niet ver van de zee, en omringd door lage heuvelen, bevond zich een plek, pas onlangs gelijk gemaakt, waar de timmerlieden, stucadoors, behangers en meubelmakers juist de laatste hand hadden gelegd aan een getrouwe nabootsing van het aloude Pompeï.

Er liep echter een zeer zonderling algeaartje door Pompeï.

Men zag er Griekse kooplieden in korte, gekanteelde, witte gewaden, afgezet met groene band, men zag er Romeinse Centurios, krijgshaftig in hun koperen wapenrusting, men zag er senatoren, venters, die vruchten in grote manden droegen, haetaeren, kroeghouders, dik en rood, worstelaars uit de arena, straatgouchelaars, Joden, Egyptenaren, en dan verder grote kerels met uilebrillen op en in hemdsmouwen, de benen gestoken in rijbroeken en putties, of ook wel in een zeer smerige flanellen pantalon, die met opgestroopte mouwen overal rondgingen, en in kernachtig Amerikaans, doorspekt met allerlei vaktermen en bargoens, bevelen uitschreeuwend door geweldige spreektrumpetten.

Anderen reden weer rond met heel kleine auto's, staande op de treeplank, en bulderden hun instructies uit, naar

een grote menigte als schapen opeengedrongen figuranten, die een weinig verbijsterd waren door alles wat zij zagen, velen van hen voor de eerste keer.

Want «De ondergang van Pompeï», een nieuwe film, getrokken uit het reeds eerder gebruikte boek van Bulwer Lytton, zou niet minder dan vijfduizend zogenaamde comparses of wel extra's vereisen! Dit getal was nog maar zelden geëvenaard, en nooit overtroffen. Het was Cecile de Mille, die had aangedrongen op dit buitensporig grote aantal medewerkers.

De grote, beroemde regisseur, de man van «De Tien Geboden» en van «Het Tekenen des Kruises» was voorlopig zelf onzichtbaar. Maar zijn helpers roerden zich des te geduchter. En voor de toeschouwer, die hier plotseling over werd geplaatst, moest het wel een uiterst vreemd gezicht opleveren, die oude schoonheid, de eenvoud van die kleren en de gebaren, gemengd te zien met een moderne, jachtige drukte, die vervaarlijke brillen en die schetterende megaphoons.

Door de hoofdstraat kwam langzaam een voertuig aanrijden, dat geleek op een zeer grote dikgegeten spin.

Het was het opnametoestel, geweldig groot, zorgvuldig verpakt in een dikke laag watten, overtrokken met zeildoek, en geplaatst op een soort wagenonderstel, gedragen door vier dikke auto-wielen, en vervaardigd uit stalen rijwielbuizen.

Dit spinachtige voertuig kon worden voortgeduwd of ook wel getrokken door een kleine auto, waaraan het door een koppelstang verbonden was.

Hoog over het opnametoestel heen boog zich een soort van stalen hengel, voorzien van een wel heel zonderling aas, de microfoon, afhankelijk aan twee dunne draagkabels, en van onderen met lood bezwaard, om het schommelen zoveel mogelijk tegen te gaan.

De draden daarvan eindigden in een afzonderlijk kastje, waarin de man van de geluidsafdeling had plaatsgenomen.

Door middel van een eenvoudige katrool, zoals men ook aan de hengel voor zeer zware vissen ziet, kon hij de microfoon laten dalen of rijzen, en kon hij ook zijn vreemde hengel naar links en naar rechts bewegen, zonder dat het voertuig zelf van richting veranderde.

Hij zat in een hermetisch gesloten glazen kast en moest het wel zeer benauwd hebben met die zon op de ruiten, want zijn gelaat was nu zeer rood en het zweet liep hem tappelings langs het voorhoofd.

Hij gebaarde van uit zijn hokje heftig tegen iemand, die naast het vreemde voertuig meeliep, maar die hem niet scheen te begrijpen, greep toen de telefoon, waarvan de draden door een dikke gummiring naar buiten liepen, en bulderde:

— Maak ergens een zonnezeil vast, vervloekte ezel, denk je dat ik van plan ben me hier te laten braden als een kip in de braadslee?

Een man op het platform van het opnametoestel had de boodschap opgevangen en antwoordde lakoniek en met een kalmerend gebaar, zich met zijn eigen toestel in de hand even om-draaiend naar de man in de glazen kooi achter zich:

— Er zal voor gezorgd worden! We komen trouwens straks in de schaduw te staan. Hoe minder drukte, hoe minder zweet, Jim! We zijn nog niet eens begonnen man!

— Dat weet ik, en de duivel zal de hele rommel halen! vloekte de beklagenswaardige gevangene in zijn glazen geluidscel.

Hij draaide wat aan een koperen stelling, onderzocht zijn telefoon, het enige

middel om met de buitenwereld in verbinding te komen en keek eens naar zijn schakelbord, vol knoppen en snoeren, waarmede hij het geluid kon «mengen». Want hij was de «menger» en van hem hing zeer veel af, waarom hij dan ook een salaris van zeshonderd dollar in de week ontving. Goede «mengers» zijn zeldzaam en moeten een uiterst fijn gehoor hebben. Vele beroemde filmspelers, die van de zwijgende naar de sprekende film overgingen, sidderen voor deze man, die dikwijls beslist over hun toekomst, want aan hem wordt het overgelaten, te bepalen of iemand's stem geschikt is of gemaakt kan worden voor die veeleisende moloch, die Sprekende Film heet.

Plotseling klonken er ergens zware gongslagen en ineens stooft de hele troep figuranten naar een vooruit aangewezen punt, dat het marktplein van Pompeï bleek voor te stellen, met zijn zuilengaanaderij, zijn prachtige bron in het midden, waaruit een fontein van klaar water opschoot, zijn tamme duiven, zijn kleine bazar's, zijn portieken en schone inkijkjes tot in de Atriums der Patriciershuizen.

Op een zonderling kippendrafje volgde het opnametoestel, een voorwereldlijk monster gelijk, bijna zonder enig gerucht voortglijdend op zijn dikke gummi wielen.

Op lichte motorfietsen reden de hulpregisseurs luid toeterend rond, en dreven als schaapherders de figuranten op een hoop, die hun laatste instructies ontvingen.

De leiders dier figuranten, merendeels voormalige acteurs van de derde, maar soms wel eens van de tweede rang, maakten nog de laatste afspraak, weer klonken de gongslagen, de spin op wielen stond stil en werd vastgezet, de man in de glazen cel bevestigde de hoofdtelefoon en begon de microfoon neer te laten aan het einde van de hengel, en nu kon hij alleen nog maar vertrouwen op de gebaren van de regisseur, die naast de man van het opnametoestel, op het platform was geklauterd, gewapend met zijn sprekertrompet.

Het was nog geen half negen in de ochtend, en reeds transpireerde de ongelukkige, alsof hij een mars van zes uren door een gloeiende woestijn had gemaakt.

Hij bracht het toestel aan de mond en begon te bulderen:

— Let goed op, jullie extras. Daar uit de tempel op die verhevenheid, jullie zien het toch wel? komt de Hogepriester, omringd door de andere priesters en een dozijn slaven. Ze begeven zich naar het marktplein, de menigte wijkt achteruit in een eerbiedige houding en maakt plaats. Mag ik de heren en dames verzoeken plaats te maken? O, maar dat is prachtig! Jullie doen alsof je in een speakeasy plaats maakt voor een dikke dame met eksterogen. Dat begint goed, zo vroeg op de dag! Nog eens! Dat is al beter. Denk er om, dat we hier in het oude Pompei zijn, en niet op Broadway! Het volk is ongeduldig en vertoornd tegen de Goden en jullie wijken dus schoorvoetend, maar toch nog met eerbied, omdat het dan toch de Hogepriester is! Nog maar weer eens opnieuw!

Het toneeltje werd zes maal herhaald, zonder dat een woord gesproken werd. De man in de glazen cel leunde vermoeid achterover en kauwde gom. Door zijn half gesloten ogen keek hij toe. Een trek van onverschilligheid lag op zijn nu wasbleek gezicht.

De Hogepriester kwam uit de Tempel aanschrijven. Hij droeg een prachtig gewaad van purperen zijde, overal met gouddraad bestikt. Zijn gitzwarte baard was in twee punten gescheiden, gezalfd en gekruld. De zwarte lokken vielen neer tot op de schouders. Het gelaat was stroef, bijna dreigend.

Nu stonden de twee groepen tegenover elkaar.

— Luister nul loeide de hulpregisseur opnieuw. Iemand uit het volk treedt een enkele stap naar voren en heft voor een kort ogenblik dreigend de vuist op, de Hogepriester kijkt hem aan, kruist de armen, en vraagt alleen maar «Wel?»

Waarop de man zwijgend weer terugtreedt onder het volk. Jackson, heb je een man met een goed gezicht bij de bende?

— Hierzo! klonk de stem van een der aanvoeders der figuranten, en hij duwde een man naar voren.

— Ik vroeg niet om een plakplaatje! Die man is goed voor op een doos bonbons! Veel te mooi! Bewaar hem voor als ik eens een beroepsdanser nodig heb. Een man moet ik hebben! Die daar, kom jij eens naar voren! Dat is tenminste een mannengezicht! Hef jij je vuist eens op tegen de Hogepriester! Zagen jullie dat? Daar zit wat in, in die kerel! Jackson, schrijf de naam van die man op, maar bij mijn ziel, dat is een geboren toneelspeler! Nu, ik heb geen tijd om er op voort te gaan. Jij doet het dus, en geen ander! Jij bent zeker vreemdeling hier, vraag je niet dadelijk meer salaris?

— Dat komt wel in orde! zei de man rustig.

En het was onmiddellijk aan zijn geluid te horen, dat hij geen Amerikaan was. Hij brouwde niet en hij sprak niet door zijn neus. Hij was groot, en hij behoorde tot de zeer zeldzame mannen, die op het toneel een Grieks gewaad kunnen dragen, zonder dat zij verkleed lijken te zijn. Zijn naakte benen waren buitengewoon fraai gevormd, zijn armen, zonder misvormd te zijn door al te veel spieren, toonden een grote lichaamskracht. Zijn schouders waren breed en goed gevormd. Het gelaat van een nobel ovaal, stond ernstig en stroef. De grijze ogen leken veel donkerder in de val van het licht, dan zij feitelijk waren. En weer werd de scene gerepeteerd, nog driemaal stom, toen niet minder dan twaalf maal met dat enkele woordje «wel» en toen werd er op de ruit van de glazen cel getikt, de meniger scheen wakker te schrikken, en zijn vingers gingen naar de toetsen en knoppen van het mengtoestel.

Allen gingen weer naar hun plaats terug, de stoet, met de Hogepriester aan het hoofd, kwam uit de Tempel en

naderde het marktplein, de man trad uit de volksmenigte naar voren en hief dreigend de vuist tegen hem. De Hogepriester bleef staan, kruiste de armen en vroeg koel en uit de hoogte, dreigend en verwaten: «Wel?». De man ging met ingetrokken schouders als een geslagen hond weer onder de menigte, de priesterstoet ging verder, en eerbiedig maakten de Pompeianen plaats voor hem, en dat toneeltje, dat op het gewone schouwburgtoneel twee minuten zou hebben vereist om het voor te bereiden, had juist anderhalf uur geduurd!

De hulpregisseuse wiste met een rode zakdoek zijn bezweet gelaat af, en men wilde reeds opbreken, toen de man in de glazen cel met een woedende beweging naar zijn telefoon griste en brulde:

— Deugde niet! Het gemurmureer van de menigte was te hard, ik heb het woord «Wel» er niet bovenuit gehoord. Overdoen. De microfoon hing ook niet laag genoeg, die moet nog een decimeter zakken. Kun je het gehele geval niet wat dichterbij laten komen? Of tenminste de Priester?

De hulpregisseuse beet zich zwiingend op de lippen en joeg de hele menigte en de priesterschaar weer naar zijn vorige plaats terug. De microfoon zakte een weinig, het toneel werd herhaald, nogmaals ging een half uur voorbij, en toen knikte de «menger» tevreden en zonk uitgeput terug in zijn gemakkelijke stoel, daar in zijn cel van nog geen meter in het vierkant.

De wagen met het toestel werd achteruitgereden, de volksmenigte verspreidde zich, en allen begaven zich naar een ander deel van de stad, bestemd om onder een dikke laag as, puin en lava begraven te worden, met ontzaglijke kosten aangevoerd en reeds klaarliggend op geweldige betonnen stellingen vanwaar het langs steile gaten omlaag zou storten, die nu nog werden afgesloten door een soort stalen sluisdeuren.

Het spreekt vanzelf, dat men de echte Vesuvius reeds lang tevoren had ge-

filmd, men kan in Hollywood zeer veel namaken, maar geen vuurspuwende berg.

De film had zelfs twee jaren in portefeuille gelegen, eenvoudig omdat de Vesuvius het vertikt had tekenen van leven te geven, en een behoorlijk kwantum smook en damp uit te blazen.

Dit zeer inspannende werk duurde zo voort tot aan het lunchuur, en toen kregen de extras drie kwartier om te bekomen van de inspanning en hun maag te vullen, als zij er het geld voor hadden.

Wie daar lust in had kan zulks doen in de daarvoor bestemde reusachtige cantines op het terrein van de Paramount, waar men koffie, thee, hotdogs of tussen de twee helften van een cadetje ingeklemde, warme Frankfurter worstjes en nog enkele andere levensmiddelen kon krijgen, tegen niet veel geld.

Anderen echter verlieten het terrein, gesminkt en gekleed als inwoners van het oude Pompeï, maar dan moesten zij hun kaart bij de ingang laten afstempen door de strenge portier, die daar de wacht hield, want niemand zet een voet binnen de hoge hekken van deze grootste aller filmondernemingen of hij moet van een deugdelijke legitimatie moeten zijn voorzien.

Zo krijgen de extras, die zijn aangenomen voor een bepaalde film steeds een kaart, meestal geldig voor een enkele dag, en waarvan de kleur is vastgesteld door de administratie. Deze kleur was groen voor «De laatste dagen van Pompeï» en een figurant met de paarse kaart van «Mensen in het Hotel» behoefde dus geen moeite te doen, daarmee door het hek te sluipen. De portier zou hem onverbiddelijk terugwijzen.

Onder degenen, die het reusachtig terrein verlieten, waren een tweetal mannen, die zich al spoedig van de anderen afzonderden, en toen hun schreden richtten naar een vrij groot huis gelegen aan de weg, die van Los Angeles, de kust volgt in Noordelijke richting.

Aan diezelfde weg zijn enige bungalows gelegen van beroemde filmhelden en heldinnen. Het huis in kwestie is niets anders dan een fraai ingericht café, de politie weet het ook wel, maar een inval doet men er zelden of nooit.

De eigenares, jong nog en zeer aantrekkelijk, is, naar boze tongen beweren, een buitengewoon goede vriendin van een der Hoofdinspecteurs van politie.

Niemand lette op de twee Pompeianen, zo min als men zou gelet hebben op cowboys, Volendammers, Kozakken of Italiaanse bandieten. Men is dat daar wel gewend, al jaren lang.

De twee mannen liepen door een brede gang naar een trap, toegeknipt door een portier, die hen scheen te kennen, gingen die trap op, en opende de deur van een kamer, waarvan een raam uitzag op zee, en het andere op de terreinen der filmmaatschappij, en vonden daar twee anderen, zo modern mogelijk geklede mannen, die daar kalmpjes achter een glas whisky zaten.

De een was breedgeschouderd en had een donkerrood gezicht, de ander daarentegen was tenger, met een bleek, scherp getekend gelaat.

De eerste was Scarlet Jim, de tweede, een man met een zeer roerig verleden, en die rijk was geweest, droeg de bijnaam van Oyster Billy, omdat hij nog vaak kon uitweiden over de tijd, toen oesters als het ware zijn dagelijks voedsel waren.

De twee mannen knikten de binnentredenden toe, en Scarlet Jim vroeg on-

middellijk, zich richtend tot de grootste der twee:

— Wel Buck schieten we op? Of zal de voorbereiding nog lang duren? Als je maar weet, dat ik wel graag eens wat centen zou zien.

— Kalmte is beter dan overhaasting in dit geval! zei Buck Jones, een der Pompeianen, aan de tafel plaatsnemend, en zich een glas inschenkend uit de fles, die daar was blijven staan. We moeten eerst haar gewoonten goed leren kennen, anders haalt het toch niets uit.

— Maar dat doen we nu al twee weken lang, en het leven van Clara Bow is, dunkt me, doorzichtig genoeg! zei Oyster Billy, die een fijn, hoog stemmetje had. We weten nu waar ze woont, we weten dat er alleen maar een chauffeur en een negerin in haar bungalow zijn, en we kunnen van leer trekken! Scarlet Jim heeft gelijk, het duurt erg lang.

Buck Jones liet een koude blik uit zijn wat uitpuilende, groenachtige kikkerogen over de goedgeklede gedaante gaan, en antwoordde afgemeten:

— Buck Jones, gaat nu eenmaal niet over één nacht ijs! De centrale in Chicago zou me terecht kunnen uitvloeken, als ik te haastig optrad. Want je moet niet vergeten, Oyster Billy, dat we ditmaal een losprijs denken te vragen, waar alle jongens van de vlakte van zullen opkijken! Als we Clara Bow eenmaal te pakken hebben, dan zal ze moeten dokken om weer los te komen, dat kan ik je wel op een briefje geven, ik, Buck Jones, jullie chef!

HOOFDSTUK III.

DUISTERE GANGEN

De drie anderen keken elkander een ogenblikje onderzoekend en veelbetekenend aan en toen zei Mike Pullman, een kerel met een grof gezicht en pikrwarde, ruige wenkbrauwen, traag, zoals hij altijd sprak:

— Dat zal niet meevallen, Buck! Clara is niet de eerste de beste, en zij heeft goede ogen in haar hoofd.

— En ik zeg je, dat het niets om het lijf zou hebben.

— En als ze niet wil betalen?

— Ze zal willen! hernam Jones boosaardig.

— Dan weet ik nog een ander bezwaar! hernam Mike Pullman met zijn lijzige stem.

— Wat was dat voor een bezwaar? vroeg Buck Jones de wenkbrauwen fronsend.

— Wel, Al Marone is op pad! antwoordde Mike gerekt.

De chef keek zijn luitenant strak aan, en vroeg toen:

— Hoe weet jij dat?

— Mijn meid is erbij!

— Weet je wel, dat dat heel gevaarlijk is, Mike? We konden hier aan deze kant wel eens heel wat denken! hernam Jones, en zijn toon klonk dreigend.

— Ik weet wat ik doe, Chef. Ik heb Jenny daar juist gezet, om een oogje in 't zeil te houden en als er dus gevaar is, dan is dat voor haar, en niet voor ons!

— Dat klinkt al beter, zei Jones opgeruimd. En wat had Jenny dan te zeggen?

— Nu, dat zei ik je immers? Al Marone is op pad!

— Klets niet! Wees duidelijk. Wat wil hij? Ons in de wielen rijden? Wil hij er ook eentje weghalen hier, en de lieve familie laten bloeden?

— Dat wil hij net, en die ene heet Clara Bow! lijsde Mike Pullman.

— Hij zal zich nog wel eens bedenken. Weet Jenny niets naders? Kan ze bijzonderheden meedelen?

— Neen, zo ver heeft ze het daar bij de concurrentie nog niet gebracht. antwoordde Mike grinnikend. Dat zou in de kijker lopen, want ze is er pas kort.

— Niemand weet toch, dat zij je liefje is?

— Nogal glad! Zie je ons voor gek aan, Buck? Dan hadden ze mij al lang eens mee uit rijden genomen. Neen, dat weet niemand, behalve hij en de jongens hier. Ze weet niets anders dan dat Al Marone het op Clara voorzien heeft en meer niet.

— Weet ze niet of hij al begonnen is met zijn toebereidselen?

— Ja, dat wel.

— Nu, dan hoop ik dat Al een mooie, deftige begrafenis krijgt! zei Buck Jones ijskoud.

— Denk er om, Buck, je hebt hem nog niet! waarschuwde Scarlet Jim, die met een bezorgd gezicht had zitten luisteren. Weet je hoe hij schiet? Och man, daar heb je geen begrip van! Hij schiet onder zijn linkeroksel door op dertig pas afstand een aas uit een kaart! En vlug dat hij is, met zijn blazertje, geen idee van! Een ware zakmitrailleur. Neem je in acht, dat is alles wat ik zeg!

— Al droeg hij een kanon in zijn zak, hebben zal ik hem! Dacht je dat ik me liet dwarsbomen door die vervloekte

Italiaan? Ik zal hem tonen wat een 100 % Amerikaan waard is. En nu genoeg gekletst voorlopig, we moeten vlug aan 't werk om hem voor te zijn. Binnen acht dagen moet alles gedaan zijn, en liefst nog wat vroeger, en na Bow komt Chaplin aan de beurt! Schiet op, kerels, anders komen we te laat op het terrein, dan worden we gesjeesd en dan kunnen we haar gangen niet meer nagaan... Vanavond hier weer samenkomen. Dan spreken we af hoe het gaan zal met de auto's en we houden eens een kleine repetitie. Alles moet kloppen als een bus.

Hij was opgestaan, wierp een paar zilverstukken op de tafel, ging de neger-kelner voorbij, die op het schellen van Mike aan de deur was komen staan, en verliet het vertrek weer.

Pullman volgde hem op de voet, want zij moesten zich reppen, wilden zij voor het sluiten van het hek nog binnen zijn en een extra, die te laat kwam bij een opname, kon wel voor goed de hoop prijs geven nog ooit iets te doen te krijgen bij de film.

Op ongeveer twintig passen van het drankhuis zagen zij de figurant, die de kleine rol had mogen spelen, in gesprek met een bevallige goedgeklede vrouw. Een ogenblik meenden zij dat het Clara Bow zelf was, maar spoedig genoeg ontdekten zij, dat het de zogenaamde «double» was van de eertijds zo beroemde actrice, de vrouw die niets anders behoefde te doen dan op de voorlopige repetitie de plaats in te nemen van de «ster», zodat men kon zien of de belichting goed was, of de grime voldeed, of de kleren mooi vielen, en zo meer, waardoor heel wat vermoeyens aan de eigenlijke actrice bespaard werden.

— Je mag nog wel voortmaken, moole jongen, spotte Mike grof. Je loopt je kans mis, de opvolger van Ramon Navarro te worden!

De aangesprokene gaf zelfs geen antwoord, maar bleef nog even doorspreken met de bevallige, jonge vrouw, en verwijderde zich toen langzaam in de richting van de filmstudio's.

Een ogenblik later reden hen, in een snelle wagen voor vier personen, Scarlet Jim en Oyster Billy voorbij.

Onmiddellijk keerde hij op zijn schreden terug, sloeg een zijweg in, die naar het rotsige strand voerde en bleef toen wachten bij een eenzame plataan, die wat welkome schaduw bood in de steeds toenemende hitte van de dag.

Hij had er nog geen drie minuten gewacht, of een man in een kelnerspak van wit linnen, zwart als ebbenhout en blootshoofds kwam snel aanlopen, voortdurend om zich heen ziende, en stond toen stil voor de Pompeïaan, die hem glimlachend de hand toestak en zei:

— Ik zou je niet zo gemakkelijk herkend hebben, Charles! Zelfs je blauwe ogen lijken sprekend, we zijn hier volmaakt alleen. Heb je iets ontdekt?

— Geen finesses, helaas, wel de hoofzaak. Het is zoals je vreesde, ze hebben het op Clara Bow voorzien. In het aangrenzende hokje heb ik bijna alles kunnen horen wat zij bespraken. Al Marone is ook aan de gang naar het schijnt.

— Dan verkeert de beklagenswaardige beroemdheid dus in het geval van de zwervende Ulysses, die Scylla misliep om bij Charibdis ten onder te gaan. Maar wij zullen ons best doen om het te voorkomen Charles, ik vrees dat je nog een paar dagen je rol zult moeten vervullen, die je zo voortreffelijk afgaat. Komen er veel filmartisten?

— Alleen de mindere goden! Sterren heb ik er nog volstrekt niet gezien. Ik heb gehoord, dat die op dit ogenblik de voorkeur geven aan het «Moonshine Palace», dat is een pasgeopende, geweldige grote bar met dancing en aanverwante vermakelijkheden in Hollywood zelve, bestuurd door een zekere Hank Moore, wiens weinig vleiende bijnaam, Hank the Mule luidt. Die man schijnt dus wel bijzonder koppig te zijn, waarom dat weet ik niet. Daar komen ze bijna allen bijeen, Clara Bow ook soms. Maar ik heb de indruk gekregen, dat zij haar uit haar huis willen ontvoeren. Dat komt me ook niet eens zo moeilijk voor.

— Gemakkelijk, Charles, als ze tenminste met een half dozijn mannen komen opdagen.

— Vanavond komen zij weer samen in dezelfde kroeg. Misschien wordt er dan een beslissing genomen.

— Keer dan weer naar je post terug, Charles, en luister scherp toe.

— Vermoeit je het repeteren niet zeer, Edward?

— Ik jaag liever op leeuwen in Afrika, wat dat aangaat, Charles, maar men went er aan. Ik ben zelfs vanmorgen onderscheiden door Mijnheer de Regisseur, die mij de eer aandeed een onbeduidend toneeltje door mij te laten spelen! Ik schijn hem te hebben voldaan en dat kan onze plannen slechts ten goede komen. Nu moet ik maken, dat ik wegkom, want ik wil die twee schelmen niet uit het oog verliezen. Om vier uur houdt men met filmen op. heb ik gehoord. Kom om half vijf nog even bij deze plataan. Tot straks!

Raffles drukte Brand vlug de hand, liep toen haastig weer naar de hoofdweg, wenkte een taxi, sprong erin en liet zich tot aan het hek brengen, bestemd voor de figuranten.

Raffles had nauwelijks zijn kaart getoond, en was een stap of vijf, zes van het hek verwijderd, toen het zachte gegons van een motor zijn altijd waakzame aandacht trok.

Hij keek om en zag op de brede weg een fraaie, dure tweezitter voorbijrijden, rood van kleur, vernikkeld als een bazarhaard, en voorzien van geweldige zware bumpers.

Raffles behoefde niet eens naar de man achter het stuurwiel te kijken, om te weten aan wie die opzichtige, zeer snelle wagen toebehoorde. Het was de auto van Al Marone, de «Koning der dranksmokkelaars», die dus het terrein zijner werkzaamheden wat verlegd scheen te hebben.

Hij was een man van een jaar of veertig, krachtig gebouwd, wat al te elegant gekleed, met een lichtblauwe das onder zijn semi soft, een parelgrijze deukhoed schuin op het gitzwarte

gepomadeerde haar, en zelfs een weinig rouge op de bleke wangen, een tikje blauw op de dikke oogleden.

Hij was zeker een Italiaan uit de Povlakte, in ieder geval uit het Noorden, want zijn ogen waren blauwgrijs, met een harde, koude uitdrukking, ogen van een basilisk.

Zijn grote handen waren in lichtgele glacé's gestoken, en op zijn lapel prijkte een zeer grote gardenia.

Marone had zich al omgewend naar de portier, vroeg hem iets op zachte toon, zodat Raffles de vraag niet kon verstaan.

Daarentegen verstond hij wel degelijk het antwoord van de deurbewaker:

— Miss Bow is zoeven gekomen, mijnheer Marone.

De rode auto reed bijna geluidloos verder en Raffles glimlachte. Het hek van de sterren was de benaming voor de ingang, waarvan uitsluitend dezelfde spelers gebruik mochten maken, die het recht hadden, of het zich althans hadden aangematigd, op de deur van hun kleedkamer een grote koperen ster te laten aanbrenge.

Natuurlijk was daar ook een portier en die zag uiterst scherp toe, dat geen mindere goden door die ingang naar binnenslopen.

Een derde hek was voor de kleinere rollen, een vierde voor de bezoekers, die natuurlijk een introductie moesten hebben, en al die ingangen werden bewaakt als door hofhonden, onvermurwbaar en niet om te kopen.

Raffles overtuigde zich nog even, dat Marone aan het «sterrenhek» eveneens bot scheen te vangen, en repte zich toen naar de groep Pompeïanen, waartoe hij behoorde, en waar hij nog juist bijtijds kwam om niet onherroepelijk aan de dijk te worden gezet.

Het geluk wilde, dat de regisseur hem bij toeval nog herkende, en hij mocht zelfs weer in de voorste gelederen staan, hij zag zelfs hoe de regisseur zachtjes fluisterde met niemand minder dan de Mille in eigen persoon, en hoe beiden een paar malen naar hem omkeken.

En weer glimlachte hij, toen hij bedacht, dat het nauwelijks een jaar geleden was, toen hij hier op dezelfde plek, temidden van dezelfde omgeving, een vrij grote rol had gespeeld in een film, zonder dat ooit iemand ook maar het geringste vermoeden had gehad, dat die acteur met het edele gelaat en de rijzige houding, niemand anders was dan de zo ijverig gezochte en nog altijd niet ontdekte, Lord Edward Lister, beter nog bekend onder de naam John Raffles.

Raffles had nauwelijks een uur gerepeteerd, geen twintig passen van Buck Jones en Mike Pullman, of hij zag plotseling, geheel onverwacht, Al Marone op zijn dode gemak over het terrein flaneren, dwars door Nizza heen, dat op een vijftig tal meters was opgebouwd en zo sprekend geleek op het echte Nizza, dat men zich aan de Middellandse Zee geplaatst kon wanen. En toch waren het de golven van de Grote Oceaan, die hier het strand bespoelde.

— Hij is er dus toch in geslaagd om binnen te komen, mompelde Raffles voor zich heen. Wat wil hij eigenlijk? Zou hij het waanzinnige denkbeeld durven koesteren, geheel alleen en op klaarlichte dag Clara Bow hier te ontvoeren. Ik ben benieuwd hoe dat afloopt, en wat zijn voornemen is!

Raffles begon scherp op te letten.

Hij hield vooral Jones en Pullman in het oog, die Al Marone natuurlijk ook reeds hadden gezien en met elkander aan het fluisteren waren, zodra de hulpregisseur hen maar even uit zijn ijzeren greep losliet.

En op een gegeven ogenblik miste Raffles die twee.

Natuurlijk was hij de enige. In een menigte van een paar duizend figuranten kan het weglopen van een paar extras onmogelijk opvallen, zelfs niet aan het scherpste oog, tenzij de bezitter daarvan bijzondere redenen heeft, om juist op die twee te letten.

Er werd een toneel gerepeteerd, waar-

bij het volk in toorn en angst luid moest schreeuwen en de vijf of zes «opjagers» dropen letterlijk van het zweet in hun poging, om die angst en die toorn zo echt mogelijk te maken.

En plotseling werd dit geschreeuw overstemd door een donderend geraas, alsof een groot huis krakend ineens stortte.

Er ging een luid gegil op, en eensklaps was er een einde gekomen aan de opname.

Allen stormden naar de plek, vanwaar het geweldig geraas had weerklonken en reeds loeide de claxon van de eigen brandweer van Paramount, die over de brede asphaltweg kwam aanzagen.

Het bleek, dat de schuif van een der betonnen stellingen waarop het puin, de tienduizenden kilos zand, het gips en de nagemaakte lavabrokken opgestapeld waren, zich had begeven, en met donderend geweld was die gehele massa naar beneden gekomen en had bijna Al Marone verpletterd, die met een spierwit gezicht bezig was zijn kleren af te stoffen met werktuigelijke gebaren, terwijl een verpleegster een paar druppeltjes bloed van zijn gelaat wiste, onder het uitspreken van geruststellende woorden.

Onmiddellijk werd er een onderzoek ingesteld.

Het bleek dat de schuif volstrekt niet gebroken was, ze was eenvoudig opgetrokken door een onbevoegde hand, die de kleine hefboom had neergehaald, voldoende om de zware motor op gang te brengen, die iedere schuif afzonderlijk door middel van een tandreep naar boven kon brengen. De dader echter bleef onvindbaar. Een groot gedeelte van Pompei was echter reddeloos vernield, en de arbeiders begonnen onmiddellijk met het opruimingswerk. Onder het puin vond men een slachtoffer, een oude neger, letterlijk platgedrukt. Maar Marone moet er meer van hebben geweten.

Een kwartier na het ongeval liep een arbeider achter een bergschuur om en vond daar een man op zijn buik liggen. Hij droeg het gewaad van een Pompeiaan. De arbeider wentelde hem om, de man was dood. Hij had een rond gaatje precies midden in het voorhoofd.

Het was Mike Pullman, een der beste kapiteins van Buck Jones.

Tien minuten later gingen de opnamen van «De ondergang van Pompeii» rustig voort.

Paramount had er een kapitaal in gestoken en dat moest er weer uit.

HOOFDSTUK IV.

CLARA BOW VERZET ZICH

Een dag of vier, vijf later, hadden onder een moordende hitte de repetities plaats en duurden zolang, dat allen, acteurs zowel als technisch personeel en figuranten volkomen uitgeput de reusachtige terreinen verlieten, de eersten in hun eigen wagens, schitterend gelakte voertuigen met zachte kussens, de anderen in tweedehandse afdankertjes, of ook wel te voet, of in een taxi, als de dag goed was geweest.

Men kon het Clara Bow aanzien, dat de dag het uiterste van haar krachten had gevergd, want uren achtereen had zij moeten repeteren, daar haar double plotseling ziek was geworden, en men niet zo spoedig een andere vrouw vond, die voldoende op haar geleek.

Met de oude getrouwe negerin naast zich, reed zij een half uur later, een weinig hersteld weer, zelf haar kleine donkerblauwe tweezitter besturend, naar de bungalow, die zij gehuurd had.

In de vrij grote, ronde spiegel, naast de voorruit bevestigd, kon zij duidelijk de achter haar komende auto's zien, en een paar malen viel haar een kleine wagen in het oog, die bestuurd werd door een der figuranten. Zij kende die man.

Hij was degene, die het kleine toneeltje had moeten spelen met de Hoge priester en zodanig daarbij was opgevallen door de gratie en schone bouw van zijn lichaam en de uitdrukingskracht zijner bewegingen, dat de hulpregisseuse hem die dag ten tweede male een zeer klein rolletje had toevertrouwd, dat hij er al even goed had afgebracht.

Maar het moest een eigenaardig man zijn, want die voorkeur scheen hem volmaakt koud te laten, terwijl iedere andere figurant gejuicht zou hebben van blijdschap bij de kans, die zich hier zo plotseling aanbood.

Het wagentje, dat hij bestuurde was wel snel, maar tamelijk oud.

Desondanks hield het de tweezitter van de filmster gemakkelijk bij. Die indruk maakte het wel, want de bestuurder scheen het er op gezet te hebben, de blauwe tweezitter alleen maar op de voet te volgen, zonder een poging te doen, hem op de zeer brede weg voorbij te rijden.

En toen eindelijk haar eigen wagen stilstond voor het lage, stenen muurtje, dat de vrij grote rotstuint van haar bungalow scheidde van de weg, zag zij bij

het uitstappen, dat de zonderlinge figurant vlak achter haar zijn wagen tot staan had gebracht, en nu op zijn beurt de wagen verliet, zijn slappe vilthoed afnam en met een stem, die zeker niet Amerikaans klonk, op beleefde toon vroeg:

— Zoudt u mij willen toestaan Miss Bow een ogenblik met u te spreken?

Een ogenblik stond de filmdiva besluiteloos.

— Als het iets van belang is, waarover u me wilt spreken...

— Van het allergrootste belang! antwoordde de man ernstig.

Clara Bow zei iets op zachte toon tot Sally, de negerin, die de bezoeker niet zonder wantrouwen had opgenomen, en toen gingen de beide vrouwen het huis in, nadat Clara haar motor met het contactsleuteltje had afgesloten.

Raffles, die men natuurlijk reeds herkend heeft, volgde de twee vrouwen op de voet.

De filmactrice legde aanstonds de kleine, kokette hoed en haar mantille af, stroopte zich de lange handschoenen van de blanke armen, en zei terwijl zij dit deed:

— Neemt u even plaats en vertel mij spoedig wat de zaak is, want om u de waarheid te zeggen, heb ik niet veel tijd.

— Ik zal u ook niet lang ophouden, Miss Bow, antwoordde Raffles op dezelfde ernstige toon. Ik zei, dat het een zaak van gewicht betreft, en dat zult u mij aanstonds toestemmen. Ik geloof te hebben bemerkt tijdens de opnamen, dat gij sterke zenuwen hebt?

— Ik klaag niet!

Clara had hem verrast aangezien, met haar zeer donkere, grote ogen en Raffles vervolgde:

— Des te beter. Ik help niet graag vrouwen, die aanstonds gaan gillen of om Hoffmandruppels gaan roepen. Nu dan, Miss Bow, men is voornemens, u nog deze nacht uit uw huis te ontvoeren, teneinde een hoge losprijs voor u te kunnen vragen.

Misschien had Clara Bow de draagkracht van haar zenuwen toch wel wat al te hoog aangeslagen, want zij verbleekte, haar blik flakkerde even, en haar stem beefde toen zij vroeg:

— Hoe weet u dat?

— Het is door een van mijn vrienden afgeluisterd.

— U bent dus van de politie? geheime recherche?

— Noem het mijnentwege zo. Maar dan ben ik toch van een recherche, die niet door de Staat betaald wordt. Ik zou willen, dat u mij in de eerste plaats beschouwde als een verbitterd, meedogenloos vijand van het verschrikkelijk ontuig, dat zich met die ontvoeringen bezighoudt. Het betreft hier de bende van «De Blauwe Ster». Misschien is ze wel de ergste. Alles is gereed voor de aanslag. Vannacht moet het gebeuren.

Het was duidelijk op het sprekende gezicht van Clara Bow te lezen, dat zij wantrouwen koesterde. En Raffles las het er dan ook dadelijk van af en zei met een flauwe glimlach:

— Het is heel natuurlijk, dat u mij wantrouwt. Misschien denkt u wel, dat ook ik geld wil hebben, dat ik u maar iets op de mouw spel en u wil verschrikken. Geld wil ik inderdaad hebben — maar niet van u. Toch ben ik overtuigd, dat u mij naderhand rijklijk belonen zult.

Clara stond Raffles een ogenblik onbewegelijk aan te kijken, met haar ondoorgrondelijke ogen.

Langzaam vroeg zij:

— Waar heeft uw vriend dat gesprek dan afgeluisterd. Wie is hij?

— Op geen van die beide vragen mag ik u antwoord geven. Het zou mijn verdere plannen kunnen verstoren. Maar ik zeg u de waarheid en niets anders.

— Hoe zou de ontvoering dan plaats hebben?

— Ik hoor aan de klank van uw stem, dat u mij nog steeds wantrouwt, hernam Raffles hoofdschuddend. Dat is heel jammer, voor ons beiden. Het vooruitzicht om ontvoerd te worden schijnt u volstrekt geen schrik aan te jagen.

— Omdat ik er niet aan geloof. Ik heb zeer machtige beschermers!

Raffles keek haar met een raadselachtige glimlach aan, welks betekenis zij pas later zou doorzien en vroeg:

— Bij de politie bedoelt u zeker?

— Daarover laat ik mij niet uit! Maar ik kan u zeggen, dat die beschermer machtig genoeg is om mij de hand boven het hoofd te houden!

— Ik verzeker u dat u zeer verkeerd doet door daar op te rekenen. Laat ik u dan alleen maar zeggen dat uw ontvoerders zich van die beschermer niets zullen aantrekken. Zij lachen daar wat om en ik geloof, dat zij gelijk hebben!

Clara Bow werd rood van drift, en een ogenblik leek het alsof zij de slanke, goedgevormde hand met de spitse vingertoppen wilde uitstrekken naar de hamer van de zware, koperen gong, die op een daartoe bestemd tafeltje van ebbenhout was geplaatst, maar zij bedacht zich, en zei koeltjes:

— U kunt mij toch zeker wel mededelen hoe dan de aanslag zal plaats vinden?

— Gedeeltelijk! Helaas, heeft mijn vriend het gesprek niet geheel en al kunnen volgen. Maar wat hij te weten kwam is van het grootste belang. U moet weten dat uw chauffeur in het complot is.

— Dickson? riep zij met gesmoorde stem, zich naar Raffles toe buigend. Maar dat is onmogelijk!

— In dit land lijken veel dingen onmogelijk, die niettemin waar zijn, Miss Bow. Dickson is zonder enige twijfel de handlanger van de bandieten die u willen wegvoeren. Er zijn nog meer handlangers, en u zoudt vreemd opzien, als ik u de namen noemde.

— Sally ook? Als ge mij dat zegt dan... dan...

— Stel u gerust! Sally is zo trouw als goud! Zij zou zeker wel over u waken, als zij kon! Maar de schurken zullen niet aarzelen geweld te gebruiken en tot de bloedigste middelen over te gaan, als die oude trouwe negerin zich met hun zaken zou willen bemoeien.

— Ik kan het nog altijd niet geloven. Het klinkt verschrikkelijk. Hoe denken zij het te doen?

— Op een betrekkelijk heel eenvoudige wijze. Zij hebben gewacht op een dag, waarop u zeer vermoed zou zijn van het filmen. Geduldig hebben zij al uw gewoonten bestudeerd. En zo weten zij ook, dat u na zo een vermoeden dag steeds om elf uur naar bed gaat, een weinig veronal inneemt om dadelijk te kunnen inslapen en pas vrij laat weer opstaat.

— Dat is zo, dat van die veronal! zei Clara Bow, met de kleine hand op het hart gedrukt. En dat kan niemand weten, behalve mijn personeel, want ik heb mij daar altijd een beetje voor geschaamd. Ik ben altijd zo trots geweest op mijn gezondheid en mijn sterke zenuwen. Zoudt gij dan toch de waarheid spreken?

— Gij kunt er staat op maken! Precies om twaalf uur zal dan uw chauffeur, die in een kleine woning achter in uw grote tuin slaapt, het huis binnenkomen door de achterdeur.

— Dat kan hij niet, die deur is altijd op slot; zij wordt nooit gebruikt en de sleutel is zelfs zoek en is er ook nooit geweest voor zover ik weet.

— Zij hebben gisteren een afdruk van het slot gemaakt, en naar die afdruk weer een sleutel. Gij hebt geen alarm-inrichtingen in uw woning. Zij zullen er binnengaan als in een publieke telefooncel!

— Ook dat is waar! fluisterde Clara en haar gelaat had een geheel andere uitdrukking gekregen.

— Miss Bow, ik verzeker u, dat ik niet de minste reden heb om u te bedriegen, hernam Raffles. Zodra de chauffeur binnen is, zal hij alarm maken, naar uw slaapkamer snellen, op de deur bonzen, en roepen dat er brand is uitgebroken. Terecht rekenen de schurken erop, dat gij slaapdronken als gij zijt, onmiddellijk dodelijk ontsteld uit uw bed zult springen en zult willen vluchten. De chauffeur zal met u meegaan, en als gij eenmaal buiten

zigt, is de rest kinderspel. Er staan dan twee mannen gereed om u op te vangen. Mocht Sally iets horen en lastig worden, dan slaan zij haar eenvoudig met een loden knuppel neer.

Weer trad er een korte stilte in. Toen zei Clara Bow vastberaden, een stap naar de tafel doende, waarop een telefoon toestel stond:

— Het is goed. Ik dank u. Ik zal onmiddellijk de politie in kennis stellen van dit voornemen.

— Hoofdinspecteur Pearl soms?

— En waarom zou ik hem niet te hulp roepen? Waarom noemt gij juist zijn naam?

— Iedereen weet, dat hij uw beschermer is, Miss Bow, antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik zeg u, dat gij juist hem niet te hulp moet roepen.

— En wie zou mij dat beletten? vroeg de jonge vrouw heftig.

— Dat zou ik doen, als het nodig was! Gij moet de politie er buiten laten. Ditmaal meer dan ooit. Zij kan u niet helpen. En al kon ze, ze zou het niet willen, of niet mogen, wat hetzelfde is. Ik en mijn vrienden echter, zijn in staat om u beter dan honderd man politie te beschermen en de bandieten onschadelijk te maken! Als zij op heterdaad betrapt worden, hier in uw villa, dan zal zelfs mijnheer Thomas Pearl noodgedwongen tot een arrestatie moeten overgaan. En als hij het niet doet, als hij weigerachtig mocht zijn, dan zal ik onverbiddeijk toeslaan.

— Wat bedoelt gij met dat alles?

— Ik heb geen lust om u dat mee te delen. Gij zult dat zelf wel ontdekken. Maar ik wil niet, dat gij de politie waarschuwt, die mijn plannen maar in de war zou sturen en u daarenboven toch niet zou kunnen bijstaan.

— En ik zeg u, dat ik Tom, dat ik Inspecteur Pearl op de hoogte zal brengen! riep Clara Bow uit, en weer greep ze naar de telefoon. Ze deed dit zo vastberaden, dat Raffles nog maar juist tijd had, vlug haar pols te grijpen.

— Gij zult niet telefoneren, zei hij mustig, maar met vaste stem.

— Gij zoudt mij dat durven beletten?

— Dat zou ik! ik durf nog heel wat meer, als het nodig is.

De jongevrouw worstelde heftig om los te komen, maar de vingers van Raffles sloten als een stalen band om haar pols, en zij gaf de worsteling op, kreunde zachtjes en liet zich op een stoel neervallen.

Raffles echter had het toestel ter hand genomen, draaide een nummer, en zei zacht en snel:

— Kom onmiddellijk hier, met James. Maar doe het vooral voorzichtig. Ik zal je hulp nodig hebben. Miss Bow is zo dwaas tegen te stribbelen. Wij zullen haar dus moeten helpen, ook tegen haar zin.

Clara Bow was langzaam weer opgestaan, ging naar een kleine schrijftafel toe met gebukt hoofd en slap neerhangende armen.

Maar nauwelijks was zij daar, of met een wilde beweging rukte zij een lade open, greep er een kleine revolver uit, waarvan de kolf met zilver was ingelegd, en richtte die op Raffles en beval, met een stem, die niet beefde:

— Ga dadelijk van die telefoon weg.

Raffles, die de hoorn al weer had neergelegd, deed schouderophalend een stap terzijde, zonder dat ook maar een spier op zijn gelaat bewoog.

Clara Bow snelde op het tafeltje toe, de revolver nog altijd op de zonderlinge bezoeker gericht, draaide met de linkerhand een nummer, nam de hoorn van de haak, en riep:

— Hallo! Hallo! Jij daar, Tom? Hallo!...

Zij legde langzaam de hoorn weer op de haak, terwijl haar ogen als met een dof floers overtrokken werden en Raffles zei glimlachend:

— Ja, dat zal niet meer gaan. Gij kunt het toestel niet meer gebruiken, tenminste als ik het niet wil.

— Maak het dadelijk weer in orde, beval de filmactrice schor. Denk niet, dat ik zou aarzelen om te schieten.

— Daaraan twijfel ik niet Miss Bow! Gij hebt het meer bij de hand gehad! zei Raffles op snijdende toon. Gij zoudt mij bijna spijt doen krijgen, dat ik u wil beschermen tegen een verschrikkelijk gevaar. Want de bandieten zijn van plan korte metten met u te maken als het hoge losgeld uitblijft. Ik heb trouwens wel een half uur nodig om die telefoon weer te repareren. Als ik iets verniel, dan doe ik het meestal grondig. Ik zal het echter proberen.

Raffles trad op het telefoontafeltje toe, en bukte zich over het toestel heen. De jonge vrouw was hem gevolgd. Zij stond geen halve meter achter hem. Een eensklaps sloeg Raffles met zijn linkerhand, zonder zelfs om te zien, met zoveel kracht tegen haar gekromde rechterarm, dat zij een zachte kreet van pijn slaakte en het kleine wapen haar vingers ontgleed. Zonder zich te overhaasten, bukte Raffles er naar, raapte het op, en zei op zijn kalmste toon:

— Laat het nu mooi geweest zijn. Het doet mij leed, dat gij mij zo tegenwerkt.

Eensklaps was hij vlak bij haar en legde haar de hand op de mond. Hij had aan de uitdrukking van haar gelaat gezien en aan haar geopende lippen, dat zij op het punt stond om hulp te schreeuwen.

Snel trok hij met zijn vrije hand een klein, zeer spits voorwerpje uit de lapel van zijn jas, dat er uitzag als een of ander verenigingsinsigne, met een lange speld, en prikte haar daar mee in het polsgewricht.

— Wat doet gij? vroeg de jonge vrouw, bijna onverstaanbaar onder de hand, die haar de mond sloot.

— Ik belet u, tegen uw eigen belangen in, mijn plannen te dwarsbomen! gaf Raffles ten antwoord. Maar vrees niets, voorlopig kunt ge me nog als uw vriend beschouwen en ik heb het goede met u voor.

— Ik gevoel mij zo duizelig, zo dodelijk vermoeid! steunde Clara Bow en als Raffles haar niet snel in zijn armen had opgevangen, zou de wankelende vrouw gevallen zijn.

Het zo dikwijls op het witte doek bewonderde gelaat werd wit als een doek, de ogen sloten zich, het hoofd neigde achterover, zij slaakte een diepe zucht en een volmaakte bewusteloosheid scheen in te treden.

Raffles lichtte haar als een veertje van de vloer, droeg haar naar de brede rustbank, die ver van de ramen tegen een der wanden stond, legde haar daarop neer, keek een ogenblik naar het roerloze lichaam, en mompelde:

— Zij behoort blijkbaar tot die naturen, op wie mijn kleine injecties bliksemsnel werken. Des te beter. Medewerking heb ik van haar natuurlijk niet meer te verwachten, maar evenmin een dwaas verzet, waardoor zij zichzelf maar zou schaden.

Hij had de gevaarlijke speld weer zodanig in de stof van zijn lapel gestoken, dat de uiterst fijne punt schuul ging binnen in het dikke laken, en hij er zich zelf dus niet aan verwonden kon. Hij stond daar, een ogenblik na te denken, en stak toen heel kalm het sluitstuk van de geleidingsdraad weer in het voetstuk van de telefoon; dat was alles wat hij er aan vernield had!

HOOFDSTUK V

MIDDERNACHT IN DE VILLA

Het was half twaalf in de nacht, toen er twee grote auto's in niet al te snelle vaart kwamen aanrijden over de brede strandboulevard, die verlicht wordt door op vrij grote afstand van elkaar geplaatste lampen, die aan hoge lichtmasten zijn opgehangen.

De auto's reden achtereenvolgens langs de fraaie villa van Monjou, waar zich dadelijk een paar gedaanten uit de schaduw van een reusachtige plataan losmaakten. De twee detectives namelijk, die in opdracht hadden, de beroemde filmacteur en zijn gezin te beschermen, benevens te waken over het leven en de eigendommen van Joan Fontaine, van Charly Chaplin, en van Linda Darnell. Toen bereikten zij de bungalow van Clara Bow en hielden daar stil.

Uit de voorste wagen kwamen vier mannen, die aanstonds over het lage, stenen muurtje sprongen, zonder zelfs van het gemakkelijk te openen hek gebruik te willen maken en langs de vijfvertjes en rotspartijen naar de achterkant van het huis ijlden, zorgdragend, dat zij op het gras bleven, zodat het grind niet onder hun voeten zou kneren.

Zij moesten de omgeving wel goed hebben opgenomen en bestudeerd, want zij liepen regelrecht toe op de chauffeurswoning, die in het duister lag, totdat een zeer zachte stem fluisterde:

— Hierheen jongens!

— Jij daar. Dickson. Alles in orde? Slaapt ze?

— Als een marmot!

— Vooruit dan maar! Heb je de sleutel?

— Hier is hij!

— Schiet dan op! Twee van ons gaan met je mee naar binnen, ingeval Sally soms mocht wakker worden! Ze mag geen kik geven, denk er om, Billy!

— Laat dat maar aan mij over, zei een dunne, hoge stem zacht.

Heel even klonk het geschraap van metaal over metaal, en toen ging de deur open, twee mannen posteerden zich er naast, en de drie anderen slopen binnen.

De chauffeur, die heel goed de weg kende in huis, beklom het eerst de achtertrap en de twee anderen volgden hem op de voet bij het licht van een zaklantaarn, die de chauffeur had aangeknipt.

Op het portaal gekomen, stond de man even stil om te luisteren, en fluisterde toen:

— Vervloekt! Ik geloof dat ik leven hoor in de kamer van Sally. Geef acht, jullie, maar maak vooral geen lawaai en niet schieten, want dat is het stomste wat we kunnen doen! Hier is een nis, waar wel eens kleren hangen. Verstoppen jullie je daar maar.

Hij liep nog enige stappen verder, begon toen met zijn vuisten op een deur te trommelen, en riep met gesmoorde stem door het sleutelgat:

— Miss Bow, Miss Bow! Er is brand! Om 's hemelswil sta op!

Onmiddellijk klonk er daar binnen een luide kreet van schrik en angst, het gestommel van een meubel, dat verschoven wordt; toen werd de deur opengerukt en het zwakke licht van de zaklamp bestraalde de gedaante van Clara Bow, gekleed in een zijden pijama, en

die haastig een met bont gevoerde peignoir had omgeworpen.

— Wat praat je Dickson? Waar is er dan ergens brand? vroeg zij hees, op halfluide toon. Waar is Sally?

— Die heb ik al gewekt, Miss Bow! loog de chauffeur. Om 's hemelswil, ga dadelijk mee naar beneden, de hele bovenverdieping vooraan staat al in lichterslaai!

De nog slaapdrongen vrouw griste haastig wat sieraden bijeen, deed ze in een kistje en ijde toen haar slaapkamer uit en de trap af, terwijl de chauffeur zich gereedmaakte om te volgen.

Op hetzelfde ogenblik echter kraakte de trap naar de zolderverdieping onder de zware stappen van Sally, die het volgende ogenblik verscheen, gehuld in een lang, katoenen nachthemd, versierd met een motief van korenbloempjes, en een rode doek om het gitzwarte kroeshaar en blijkbaar ten prooi aan de grootste verbazing en schrik.

— Wat voor leven is dat daar? kreet zij, de trap afstropelend. Mijn haar mij rijst te berge! Miss Bow, waarom jij zo schreeuwt? Is brand in huis? Plotselement, waarvoor die twee kerels daar?

De twee schurken in hun nis begrepen dat zij gezien waren, want er had wantrouwen geklonken in de stem van de oude Sally.

Zwijgend en zonder veel tijd te verliezen begonnen zij de aftocht van hun medeplichtigen te dekken op een wijze, die hen het meest afdoende voorkwam.

Oyster Billy, die vooraan had gestaan, trad op het portaal en haalde uit zijn zak zijn nieuwste vondst, een knuppel van omstreeks een voet lang, vervaardigd van ijzer, een duim dik, maar aan het einde verzwaard met een loden kogel, die met leder was omwikkeld, evenals trouwens de ijzeren steel van dit wapen, dat in staat scheen een os te kunnen vellen.

Sally was op zijn minst anderhalf hoofd groter dan hij, maar hij sloekte

zich zo ver hij kon uit en wilde toeslaan, maar de sterke negerin onthaalde hem op een vuistslag, die althans voor die nacht voorgoed een einde maakte aan alle proefnemingen met het nieuwe wapen, want degene die het hanteerde, buitelde vier- vijfmalen over de kop, en bleef toen roerloos liggen in een hoek van de gang.

— Ik jou zal leren, kwaje aap, fatsoenlijk jongmeisje te molisteren! kreet Sally woedend.

De andere man, veel groter, sterk, en woedend door dat onverwachte verzet, bukte zich, raapte het wapen op, en vóór Sally zich kon verzetten, sloeg hij haar uit alle macht boven op het hoofd, met de ijzeren staaf.

Het volgende ogenblik deinsde hij ontzet terug.

Sally had onder het voortlopen het ganglicht ingeschakeld en bij dat heldere schijnsel zag hij, dat de negerin hem boosaardig grijnslachend aankeek en dat de ijzeren staaf in zijn hand zo krom gebogen was als een hoepel.

Het was alsof ijzer op metaal had geslagen en niet op een menselijke schedel!

Hij staarde nog naar dat onbruikbaar geworden wapen in zijn vuist, toen hij zich voelde overvallen door een soort van natuurgeweld, dat op hem neerstortte in de vorm van twee vuisten, die hem achtereenvolgens midden op de neus en onder de kin raakten.

Dat was ook voor deze grote kerel, naar het bleek, ruimschoots voldoende.

Hij sloeg tegen de vloer van het portaal met een kracht, die het huis leek te doen dreunen, en verroerde zich niet meer.

— Voortgemaakt! hijgde de chauffeur, daar beneden, zodra hij en Clara Bow aan de achterdeur waren.

— Wat is er? vroeg de jonge vrouw ongerust, zodra zij een voet in de tuin had gezet.

Zij kreeg geen antwoord, maar werd onmiddellijk aangegrepen, een arm werd ruw om haar keel geslagen, een hand stopte een prop in haar mond.

twee sterke armen tilden haar van de grond, en toen werd de half bewusteloze vrouw weggedragen, terwijl de chauffeur Dickson tot spoed aanmaande.

— Vlug! Er is vuil aan de knikker, **Die vervloekte negerin schreeuwt het hele huis bij elkaar, Hoor haar eens tekeer gaan!**

— Waarom hebben ze die vervloekte zwartkop toch het zwijgen niet opgelegd? gromde een van de mannen, woedend. Zij zal alarm maken vóór wij goed en wel uit de voeten zijn! Naar het schijnt kan Oyster Billy niet eens meer omgaan met zijn mes. Maar nu schijnt ze toch stil te zijn.

— Zullen we op hen wachten? vroeg de ander, snel het portier openrukkend en zelf instappend, waarop hij de jonge vrouw ruw naast zich trok.

— Neen! Oprijden! Laten zij maar zien, dat zij zich uit de voeten maken. Het is hun eigen schuld als zij gesnapt worden. En als ze een woord kikken, laten zij dan oppassen voor de chef! Buck Jones zal verschrikkelijk zijn in zijn woede, als dit mislukt!

Hijzelf hielp de jonge vrouw naar binnen duwen, wier hoofd op haar borst was gevallen en die schier bewusteloos in een donker hoekje lag.

Niet zodra was de tweede man ingestapt, of de auto zette zich in beweging en had al spoedig een razende vaart.

De tweede wagen, waarvan de chauffeur scherp had uitgekeken, begon de eerste onmiddellijk te volgen, hetgeen zeker van te voren was afgesproken, en langs de nachtelijke, nu geheel verlaten weg, die de zeeoever volgde, stoven de beide auto's in een sneltreinvahrtje over het gladde, grijze beton, in Noordelijke richting, om vervolgens af te buigen naar het Oosten, waarbij de wagens een zijweg moesten volgen.

Na een rit van ongeveer een uur, hadden de wagens bijna een voorstad van San Francisco bereikt, toen de eerste wagen plotseling stilhield voor een groot huis, dat een weinig van de weg was afgelegen en dat geheel donker scheen te zijn.

Ook daar echter scheen men hun komst te verwachten, want nauwelijks had de chauffeur even de knop van zijn claxon neergedrukt, of een deur ging stil open en een gedaante kwam halverwege het tuinpad aflopen, met iets in de hand, dat zwak glansde in het licht van de tintelende sterren daarboven.

— Jij daar, Jim? vroeg die gestalte heel zacht.

— Ja baas, ik ben het! antwoordde **Scarlet Jim.**

— Gelukt?

— Zo goed als het maar kan!

— Mooi zo! Daar zal Marone van opzien, die schurk. Ik ben blij, dat ik hem vóór ben geweest. Ze is toch niet gewond?

— Hoogstens een beetje geschaafd, maar voor de film is ze nog altijd miljoenen waard!

— Breng haar dan maar vlug binnen.

De twee mannen, die de filmartiste in de auto naar het afgelegen huis vergezeld hadden, moesten haar meer dragen dan geleiden langs het met bloemen omzoomde klinkerpad, dat naar de voordeur van het huis voerde, een vrij grote, splinternieuwe van beton opgetrokken en witgeschilderde villa, in een soort Moorse stijl, met ronde koepels te weerszijden en een soort toren, die op een minaret geleek, niet geheel in het midden boven de voordeur.

Daar stonden nu de drie mannen bij elkaar in de vestibule; twee hunner moesten de jonge vrouw ondersteunen, die nauwelijks in staat was op haar voeten te staan en wier hoofd nu geheel ter zijde hing, zodat er van haar geelaat bijna niets te bespeuren viel.

— Moeten de anderen niet binnenkomen, Ronald? vroeg Buck Jones, de filmartiste naar een fraaie vestibulebank geleidend.

— Dat is voorlopig niet nodig! Maar de auto moet natuurlijk naar de garage worden gebracht. Jij, Scarlet Jim, zet jij de wagen daar neer. en zeg tegen de andere jongens, dat ik hen niet meer zal nodig hebben vannacht. De betaling

volgt, zodra hier geld mee verdiend is. Jullie weten dat je op eigen risico aan de zaak hebt meegedaan. De Centrale betaalt volgens het resultaat en niet naar de geleverde arbeid!

— Ik weet het, Chef! zei Scarlet Jim onderworpen, maar ik geloof, dat we ons best hebben gedaan.

— Ga dan nu maar heen en je hoeft ook niet meer terug te komen. Wij, met ons beiden, zullen haar wel brengen naar de plaats waar we haar zullen bewaren.

Scarlet Jim ging meesmuilend heen.

Zij, de chef van de Centrale en de Chef van de bende, hadden hem er liever niet bij, want zij wilden de enigen zijn, die precies wisten waar de ontvoerde vrouw ergens verborgen zou worden, daar heel onder in dat nieuwe huis, dat gebouwd was volgens de aanwijzingen van Ronald Birrell, de leider van de Ontvoeringscentrale zelf.

Het huis was door gewone metselaars, timmerlieden en betonwerkers neergezet, maar alles wat daar onder de grond zich uitstreckte, dat was het werk geweest van bendeleden, bijna allen Italianen, die daar in het geheim hadden gewerkt, wegen achtereen, totdat alles naar het inzicht van Birrell in orde was.

Intussen wist niemand waarvoor die kelders en zware deuren eigenlijk bestemd waren, behalve Birrell zelf en zijn meest vertrouwde helpers, waarvan Buck Jones de voornaamste was.

Birrell was nog betrekkelijk jong, zeker niet ouder dan achtendertig jaar, hoogstens veertig, maar zijn haar dunde reeds op angstwekkende wijze, en zijn vijanden konden zelfs met enig recht zeggen dat hij zo kaal was als een biljartbal. De waarheid is, dat er nog een randje gitzwart haar over was, dat van oor tot oor liep.

De half bewusteloze vrouw was intussen op de bank geplaatst, die niet ver van de trap stond. Deze trap van eikenhout, en liep met een flauwe bocht omhoog naar de eerste en ook de enige verdieping van het huis, dat meer breed dan hoog was.

— Waar moet ze heen? vroeg Buck Jones, met een blik op het gebogen blonde hoofd en de glanzende haren. Naar nummer veertien?

— Neen, op veertien zit die rijke kerel uit Chicago! We zullen haar er naast plaatsen en ik zou je raden, liefje, te zorgen dat er gauw geld voor je komt.

Deze laatste woorden had hij op dreigende toon gericht tot de vrouw, die hem niet scheen te verstaan.

Eensklaps hernam hij:

— Hebben jullie haar niet geboeid?

— Dat was niet nodig ze was zo goed als half dood van schrik! We hebben haar een prop in de mond gestopt.

— Dan hebben jullie je niet volgens mijn aanwijzingen gedragen! zei Birrell scherp.

— Ze had toch geen wapen! mompelde hij.

— Dat doet er niet toe! Ik had het voorgeschreven en daarom had het moeten gebeuren. Een vrouw van haar slag is erger dan twee mannen, als zij haar handen vrij heeft. En nu weg met haar!

De voordeur was dicht, geen schijnsel kon naar buiten dringen en Birrell draaide alle lichten aan.

Hij trad op de bank toe, greep Clara Bow bij de kin, terwijl een gemeen lachje op zijn dikke lippen kwam, maar plotseling bestierf dat op zijn gelaat, hij deed een stap terug en zei hees:

— Vervloekt, dat is Clara Bow niet! Jullie vervloekte ezels, wat is er gebeurd?

Reerds onder het spreken had hij, met de vlugheid, die een man in zijn positie als het ware aangeboren is, en waarop hij steeds moet kunnen rekenen, zijn hand naar een wijde binnenzak van zijn smoking gebracht.

Toch was hij nog te laat.

De jonge vrouw was van de bank opgesprongen, sneller dan de gedachte schoot haar vuist door de lucht en trof als de slag van een voorhamer de chef van de Centrale juist op het gevoeligste plekje van de kin, zodat hij als een blok hout omviel en met een dreunende slag de betegelde vloer van de vestibule mat.

Buck Jones slaakte een gebrul van woede en tastte op zijn beurt naar zijn browning, maar de zogenaamde Clara Bow was ook hem te vlug af, trok een kleine revolver uit haar pyamazak en richtte het wapen op de ontstelde en ten hoogste verbaasde Jones, met de woorden:

— Steek je handen op, schurk, of zo-
waar ik niet Clara Bow ben, ik maak
een zeef van je!

— Die stem! stotterde Buck Jones.
Dat is de stem van een man!

— Geraden, bandiet! En een man, die
je met dit kleine ding door en door zal
perforeren, als je je verroert!

Op hetzelfde ogenblik ging de deur
van een kamer open, die uitkwam in de
ruime hal, en een man in chauffeursuni-
form trad binnen, op de voet gevolgd
door de grijnzende Sally, die schrik voor
tien scheen te hebben.

De ogen van Buck Jones werden
steeds groter.

Eindelijk scheen hij de toelag te
doorzien, al begreep hij dan volstrekt
niet wie de acteurs waren van dit plot-
selinge, tragi-komische toneelstuk. En
zijn verwondering werd bijna afgrijzen,
toen ook de negerin met een diepe, zwa-
re mannenstem zei:

— Goedenavond, Buck Jones! Jouw
mannen mij een tik op mijn hersens
gegeven met een ijzeren staaf, maar ik
nog niet dood. Kijk maar!

En de gewaande Sally nam heel be-
daard haar pruik van zwart kroeshaar
af en tegelijk met de pruik een soort
van stalen helm!

Het was een van de ronde, komvor-
mige helmen, die als een kapje het
hoofd omsluiten, zoals de Romeinse sol-
daten in de film «De ondergang van
Pompeï» ze droegen.

HOOFDSTUK VI.

DE STRIJD MET MARONE

Buck Jones begon over zijn gehele
lichaam te beven, ofschoon hij zeker
niet tot de lafaards behoorde, en zijn
kikkerogen flakkerden op een bijzonde-
re wijze, toen hij stotterend vroeg:

— Wat is dat voor een maskerade?
Wie zijn jullie?

— Dat doet er voor het ogenblik min-
der toe, Buck Jones! antwoordde de
chauffeur, die de lezer zeker wel als
John Raffles herkend heeft. De hoofd-
zaak is, dat wij nu weten waar zich een
van jullie centrales bevindt. De weg
was niet erg gemakkelijk, maar hij
bleek doeltreffend te zijn. Dus hier, in
dit fraaie huis van mijnheer Birrell
worden de ongelukkigen bewaard, die
jullie ontvoeren zoals rovdieren hun

prooi! Wie had dat gezocht achter die
deftige mijnheer Birrell? Lid van een
der duurste clubs van San Francisco,
eigenaar van een renstal, steunpilaar
van de Republikeinse Partij, heftig
voorzitter van een droog Amerika, ge-
ziene gast in de salons van geheel het
Westen! Zo bedriegt dus de schijn, even-
als in ons geval! Charles, neem dat heer-
schap zijn revolver eens af. Hij kijkt
ons zo lelijk aan en ik vertrouw hem
niets.

Brand, die de lastige peignoir had af-
geworpen en natuurlijk de prop reeds
lang uit zijn mond had getrokken, haast-
te zich, aan de opdracht te voldoen.

— Je schijnt die andere goed ge-
raakt te hebben, hernam Raffles, met

een blik op Birrell, die nog altijd in een hoek lag, zo stil alsof hij dood was.

— Dat hoop en dat geloof ik! zei Brand.

—Neem ook hem zijn wapens maar af. James, jij bindt ze beiden, en stevig.

De reus was intussen reeds op Buck Jones toegetreden, met een eind vingerdik touw in de hand, en Raffles en Brand keken vol belangstelling toe, hoe de reus de kerel bond, met de snelheid en de handigheid van een goed geoeffende inpakster in een warenhuis.

— Doe dan hetzelfde met deze kerel en dan zullen wij eens vlug onderzoeken, of dit huis, zoals ik natuurlijk gehoopt heb, ons enige voordelen kan opleveren.

— Maar moeten we niet eerst naar de kelder? vroeg Brand, die de blonde pruik had afgenomen en zijn eigen haar zorgvuldig gladkamde met een zakkammetje. Zelfs nu geleek hij nog wat op de beroemde actrice, als men de donkerblauwe ogen nog wat donkerder dacht, zo voortreffelijk was hij gegriemd.

— Waarom? vroeg Raffles. Geloof je dat daar het geld is?

— Dat weet ik niet, maar ik weet wel heel zeker, dat zich daar zeker iemand bevindt, die zij, «die kerel uit Chicago» noemden. Hij moet op nummer veertien zitten. Wie weet zijn er nog wel meer daar beneden, die als vermist zijn aangegeven.

— Het zou Robert Hope kunnen zijn! zei Raffles op levendige toon, de schatrijke bankier uit Chicago, die eergisteren door bandieten ontvoerd is. Nu spoedig op onderzoek uit, Charles!

— Een ogenblikje!

— Wat wil je nog? vroeg Raffles ongeduldig.

— Behoorlijke mannenkleden! Die man daar heeft mijn figuur, helaas, en in zijn klerenkast zal wel iets behoorlijks hangen.

— Maar haast je dan wat, trek zijn kleden aan en voeg je bij ons.

En hiermede moest Brand het voorlopig doen, hij ging haastig zoeken naar een kamer, waarin hij enige kledingstukken kon veronderstellen.

Gelijkvloers, zoveel begreep hij wel, behoefde hij niet te zoeken. Hij beklom dus haastig een trap, kwam op een soort portaal, sloeg op goed geluk een gang in, zich bijlichtend met een zaklantaarn, die eveneens uit een zak van Birrell was gekomen en kwam tenslotte terecht in een zeer eigenaardige, kleine kamer, zeshoekig van vorm, en waar zich een wenteltrap bevond, die langs een geheel kale muur zich naar boven kronkelde, en verdween door een vrij nauwe opening in de zoldering.

Door zijn nieuwsgierigheid gedreven, beklom Brand haastig dat ijzeren wenteltrapje, stak zijn hoofd door de opening en bevond zich als het ware neus aan neus met een flink uit de kluiten gewassen mitrailleur. Het was een echt legerwapen, van de allerlaatste soort, en de hemel mocht weten hoe Birrell het in zijn bezit had gekregen.

Het stond opgesteld tegenover een lange spleet, ongeveer drie duim breed, zodat het mogelijk was, een groot gedeelte van de weg naar Los Angeles te bestrijken.

Maar een tweede, dergelijk wapen stond opgesteld juist aan de andere kant, en zo kon de bewoner van het huis ook San Francisco onder vuur nemen, als hij wilde.

Wat hoger waren nog kijk- en schietgaten aangebracht en het moest mogelijk zijn, als men nog een verdieping hoger ging in deze minaret, want Brand begreep dadelijk, dat hij zich in dat vreemde torentje bevond, de omtrek mijlen ver te overzien.

— Mijnheer Birrell gaat niet over één nacht ijs, mompelde Brand, terwijl hij zich gereed maakte het trapje weer af te dalen. Maar toen hij nog eens een

blik door een dier kijkgat en wierp van de kant van Hollywood zag hij twee auto's naderen, die eerst op het huis schenen toe te komen, maar toen eensklaps vaart minderden, een zijweg insloegen en in een ogenblik uit het gezicht verdwenen. Hij kon de vormen slechts vaag onderscheiden, maar hij had het motorgeronk duidelijk gehoord, dat eensklaps scheen te zijn opgehouden.

— Zou dat op ons gemunt zijn? vroeg Brand zich ongerust af. Politie soms? Zouden ze al iets gemerkt hebben van de zogenaamde ontvoering? Maar politie kan het bijna niet zijn, omdat...

Hij voltooide de zin niet, maar snelde vlug nog een trap op en vond daarboven wat hij ook verwacht had te zullen vinden, omdat het zo volkomen paste bij de mitrailleurs en de andere inrichting, een krachtig, naar alle richtingen draaibaar, zoeklicht.

Hij bevond zich hier als het ware in de koepel van de minaret, die geheel uit metaalgaas was vervaardigd.

Brand zocht haastig naar een knop en hij vond zelfs een geheel schakelbord.

Op goed geluk verzette hij een handel, na het zoeklicht van zich te hebben afgedraaid, en op hetzelfde ogenblik schoot er een felle lichtbundel naar buiten, de nacht in.

Brand greep het handvat van het zoeklicht, dat siste als een kwaadaardige brilslang en draaide het vlug benedenwaarts, naar de plek waar hij de beide auto's vermoedde.

Daar had hij ze al te pakken! Ze stonden opgesteld achter een lage heg, de eerste was een zeer fraaie wagen, roodgelakt en schitterend van het vele nikkel, de bumper leek geschikt voor een sneltreinlocomotief!

— Marone! riep Brand, bijna in een schreeuw. Hoor eens, hij durft!

Het zeer felle licht had een man ver-

rast, die, maar te laat, zijn vilthoed over zijn ogen trok en juist aanstalten maakte, uit zijn wagen te stappen. Er was zeker geen veertig meter afstand tussen het zoeklicht en de rode auto, en Brand kon hem zo duidelijk zien alsof Marone door een felle zon beschenen werd.

Er stonden zeker wel acht en misschien wel tien mannen om hem heen, die onmiddellijk achter de heg wegdoeken, misschien omdat zij wel wisten welke gevaarlijke instrumenten, daar in dat slanke torentje, met zijn onschuldig, nagemaaft-oosters uiterlijk stonden opgesteld.

Brand verloor geen tijd, want hij begreep maar al te goed de komst van die auto.

Marone was een buitengewoon trots, een ondernemend en een ijdel man. Hij was stellig zonder een grein geweten, maar hij was moedig, sluw en deinsde voor niets terug.

Hij was de eerste geweest, die het besluit had genomen Clara Bow te ontvoeren. Een ander, een van zijn felste concurrenten was hem vóór geweest. Dat kon een man als Marone onmogelijk dulden.

Brand doofde onmiddellijk de schijnwerper, alles verzonk in duisternis, en hij snelde haastig de ijzeren trap af; hij struikelde bijna over een kist vol munitie in zijn haast, ging de gang door, snelde de trap weer af, die naar de vestibule voerde, en liet het waarschuwingsssein horen.

Binnen een paar tellen verschenen Raffles en Henderson aan de kelderdeur.

— Onraad? vroeg de eerste, naderbij tredend.

— Marone is op komst! Twee auto's en zowat tien man!

— Dat is buitengewoon brutaal van hem. Maar hoe denkt hij hier wel binnen te komen?

— Heb je beneden iets ontdekt?

— Ja, de bankier Hope! Hij bood twintigduizend dollar als ik hem wilde vrijlaten. Een man van geest, zoals je ziet. Dat is het tiende deel van zijn losprijs, naar ik mij meen te herinneren. Wel, ik heb er dertigduizend gevraagd!

— Foei, Edward, een gevangene! keurde Brand af.

— Een bankier! zei Raffles, minachtend de schouders ophalend. Maar nu gaan de andere zaken voor. Wij zullen ons dus moeten verdedigen. Ik vrees, dat er harde klappen zullen vallen.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of een explosie ergens buiten het huis aan de achterzijde, veranderde eensklaps de hele situatie.

— Dat was een handgranaat, zei Raffles lakoniek. Een uitmuntend middel om zelfs de sterkste deur binnen een paar seconden te vernielen. Ik denk, dat zij nu binnen zijn, Charles! Henderson, zet je pruik weer op, ik vrees, dat we ons door andere middelen dan alleen door geweld zullen moeten redden. Hun overmacht zal wel te groot zijn. Jij blijft hier in de vestibule, James, en speelt voorlopig nog de oude Sally. Je doet of je ook mee ontvoerd bent! Wacht totdat zij zich gescheiden hebben en sla er dan zoveel van neer als je kunt! We moeten de vijand trachten te verspreiden, dat is onze enige kans op welslagen! Neem je revolver, Charles en maak er een behoorlijk gebruik van, want het gaat om je eigen hachje! Jij, daar achter die deur, dàar op het bovenportaal en ik achter die kastdeur, aan het andere einde van de gang. Schiet raak! Dat is alles wat ik je kan raden!

Na de explosie en het hevige gekraak van de vernielde deur was het even stil geworden. Nu echter klonken er snelle schreden.

Hese stemmen fluisterden iets; Raffles en Branden ijlden op vlugge voeten onhoorbaar de brede trap op en legden zich in hinderlaag, tot schieten gereed.

Raffles kon door de deurkier een klein deel van de vestibule overzien.

Hij zag Henderson in zijn gebloemde jurk, hij zag een van zijn geweldige handen en een stukje van zijn oor, vervolgens drie of vier mannen, die om hem heen kwamen staan, en onduidelijk hoorde hij de stemmen, die iets schenen te vragen. Daarop het mallotige, hoge stemgeluid van de zogenaamde negerin met haar zonderling taaltje.

Enige mannen echter kwamen de trap op en in een oogwenk was als het ware de hel losgebarsten.

Zonder ook maar even te waarschuwen of zelfs de kastdeur open te trekken, schoot de voorste man door de kier en het moest wel een soort zesde zintuig zijn geweest, dat Raffles aandreef, zich juist op het goede ogenblik terzijde te werpen.

Hij schoot in den blinde door het hout van de deur heen, er volgde een rauwe kreet en de val van een lichaam, Raffles wierp de deur wijd open, omdat hij nu toch al ontdekt was en zag de tweede man zijn wapen richten; toen klonk van de overzijde van het grote, brede bovenportaal de stem van Brand's wapen. De man liet zijn wapen los en tuimelde over de leuning van de gaanderij heen, op de tegelvloer, daar omhoog. Weer kraakte een revolver, Brand liet een onderdrukte vloek horen; trad te voorschijn en legde een derde man neer.

De vierde wilde weer naar beneden snellen, verschrikt door die plotselinge heftige tegenstand, struikelde over het lichaam van zijn gevallen kamaraad en sloeg bonzend en tuimelend van de hoge trap naar beneden.

Natuurlijk was Henderson onmiddellijk opgesprongen en de korte, loden knuppel, goed verborgen gehouden, deed haar straffend werk van de ene bandiet naar de andere.

Hij kreeg een schampschot in de rechterzijde, hij kreeg een messteek in de linkerbenenarm, hij moest zelfs een

vrij harde en goed gerichte swing incasseren, maar hij deed het lachend, als een goed geoefend en gehard bokser en keek nêr op de vier lichamen daar op de vestibulevloer.

Raffles was de trap al afgekomen en zei tot Brand, nog altijd in zijn pyama:

— Dat is vlugger en beter gegaan dan ik mocht hopen! Ha, ik zie dat Marone er ook bij ligt.

— Jammer, dat hij alleen maar bewusteloos is, mopperde Brand. En kan ik nu eens eindelijk behoorlijke kleren gaan aantrekken?

HOOFDSTUK VII

DE GOEDE OOGST

Het was omstreeks acht uur in de avond van de dag, die op de woelige nacht ten huize van Birrell volgde, toen Inspecteur Pearl, die zich juist gereedmaakte om zich naar zijn geliefd stamcafé, het Moonshine Palace te begeven, door het raam van zijn slaapkamer toevallig naar buiten keek en in de snel dalende schemering een auto zag aanrijden, die hij zeer goed kende.

Het was een rode tweezitter met zeer veel nikkel, en een overdreven zware bumper als voor een locomotief.

Die wagen hield met een korte ruk stil vlak voor de deur van het fraaie huis, en een man stapte er uit, die Pearl, voor geen klein geruchtje vervaard, heel even zijn mond deed vertrekken in een grijns van verbazing, zowel als van schrik.

Nu had de bezoeker reeds aangebeld, en hij zou dus niet eens tijd meer hebben bevel te geven, de bezoeker niet toe te laten, al zou hij dit plan hebben gehad.

Hij schoot zijn smoking aan, het enige kledingstuk, dat nog aan zijn toilet ontbrak, trok een lade open van een fraai wandmeubel, nam er een browning uit en liet die achteloos in een zijzak glijden.

Toen verliet hij het slaapvertrek, ging zijn werkkamer binnen, al even weelderig ingericht met meubels van zwaar ijzerhout, glanzend gepolitoerd, en waar in een hoek een kleine brandkast stond van een veelbelovend uiterlijk.

Hij deed haastig de gordijnen dicht, ofschoon het nog niet geheel donker was, knipte het licht aan, en nam plaats

voor zijn brede schrijftafel, een monumentaal meubel, zodat hij het oog gericht hield op de deur. Maar eerst had hij een leunstoel zodanig verschoven ten dienste van de bezoeker, dat deze het volle licht op zijn figuur en gelaat zou hebben, terwijl Pearl zelf min of meer in de schaduw bleef.

En nu wachtte hij rustig totdat de bediende de bezoeker zou komen aandienen, wel nieuwsgierig naar wat het bekende bendevoofd Marone van hem zou willen.

Inplaats echter dat de bediende de deur opende, werd dit gedaan door Marone zelf, die glimlachend en met de hoed in de hand binnentrad, een korte buiging maakte, de deur weer achter zich dicht trok en vriendelijk zei:

— Goeden avond, Pearl! Hoe maak je het? Ik wou je even spreken.

— Ga zitten, Marone, zei Pearl, zonder op te staan, maar even vriendelijk. Blij je te zien! Wat kan ik voor je doen?

Marone ging zitten, maar helemaal niet in de gemakkelijke leunstoel, waarnaar Pearl zijn uitnodigende hand had uitgestrekt.

Hij nam integendeel een niet zo gemakkelijke stoel, maar het was een stoel, waarvan men wel gemakkelijk en bovenal vlug kon opstaan!

Marone hield van zulke stoelen.

Leunstoelen waren te laag bij de grond, en in het leven van sommige mensen kan een fractie van een seconde verbazend veel betekenen!

Het scheen dat Pearl dit ook begreep, want hij bleef nog altijd glimlachen, toen Marone plaats nam op de stoel,

die hij voor zichzelf had uitgekozen, niet in het volle licht, maar zelfs een weinig in de schaduw, min of meer verborgen achter de grote lampekap. Het enige wat Pearl kon doen was de lamp, die deze kap droeg, voorzichtig een weinig terzijde te schuiven op zijn schrijftafel.

Toen leunde hij achterover en vroeg:

— En vertel mij nu eens, mijn waarde Marone, wat mij de eer van je bezoek verschaft! Je bent toch niet ziek? Ik vind je, je bent veranderd, dunkt me, sedert ik je voor het laatst zag!

— Ziek is het woord niet, Pearl! Alleen een beetje onprettig! Het zal wel weer overgaan. Ter zake, nietwaar? Luister eens, Pearl, de ontvoering van Clara is je natuurlijk erg ter harte gegaan?

Pearl was onmiddellijk op zijn hoede. Hij kneep zijn kleine, groengrijze ogen bijna helemaal dicht, tuurde de ander door zijn wimpers aan, dacht na, en zei toen op een toon van beklag:

— Denk je zo slecht over mijn inborst, Marone? Ik vind het een ellendige zaak!

— Je zoudt haar natuurlijk gaarne bevrijd zien?

— Hoe kun je zo iets vragen Marone! Ik zou er, ik weet niet hoeveel voor over hebben!

— Laten wij zeggen, Pearl, de helft van een week van je salaris! Maar zelfs dat behoef je er niet voor uit te geven. Je kunt haar voor niets weer terug krijgen! Want ik weet waar ze is!

Pearl was half van zijn stoel opgestaan, zijn gezicht werd een tintje roder, en hij vroeg, voor alle zekerheid maar vast met zijn hand in zijn rechterzak:

— Dat weet jij en je hebt haar gelaten waar ze is?

— Welneen! Ben je gek, Pearl? Ik heb haar natuurlijk dadelijk meegenomen! Dacht je, dat ik mij door anderen onder mijn duiven liet schieten? Ze is nu onder mijn hoede, het schatje! Maar, zoals gezegd, ik wil er geen voordeel

uitslaan en je kunt haar weer terugkrijgen, je dierbare vriendin, voor niets of zo goed als voor niets.

Pearl was meer dan ooit op zijn hoede.

Er was iets in het optreden van Marone, dat hem in het geheel niet aanstond. De bekende bandiet, die zonder enige twijfel een doods vijand was van Buck Jones, was wat al te zoetsappig. Wat verborg hij?

Zogenaamd onverschillig begon Pearl:

— Ik heb natuurlijk al rapporten ontvangen van mijn collega's in San Francisco over die zaak in het huis Birrell! Dat is me daar een ware veldslag geweest. Ze hebben er drie doden en vijf zwaar gewonden gevonden! Het is nogal iets! Dus, Marone, jij bent het geweest, die hem dat heeft gelapt, en die Clara daar heeft weggehaald?

Marone keek Pearl strak aan over zijn breedgerande hoed heen, die hij in beide handen had gehouden en zei toen heel langzaam:

— Hoe weet jij dat Clara Bow in dat huis was, Pearl?

Er volgde een langdurig zwijgen op die vraag, en het gezicht van de inspecteur was bleek geworden, toen hij eindelijk hernam:

— Vertel me eens nauwkeurig wat je eigenlijk wilt, Marone!

— Om te beginnen wil ik je bekentenis, dat jij met Jones en Billy onder één hoedje hebt gespeeld, en dat jij het in hoofdzaak was, die het eerst op het denkbeeld kwam Clara Bow te ontvoeren! Wat ik verder wil, zul je wel zien!

Pearl haalde de schouders op.

— Wij zijn maar met ons vijven, Marone, en wij weten wat we aan elkaar hebben. Ik ontken iets met de ontvoering van Clara te maken te hebben.

— Ook als Jones het tegenspreekt? Je moet weten, dat er een gesprek tussen hem en drie andere kerels van zijbende is afgeluisterd in een bekende kroeg hier. Er bestaat ook een briefje van de heer Pearl, gericht aan de eigenaar van het Moonshine Palace, Hank

Moore, dat op de zaak betrekking heeft.

— Nu, als je er dan zo op gesteld bent, dan beken ik het, zei Pearl kalm. Wat verder?

— Jij denkt natuurlijk; wij zijn toch maar met ons beiden en later kan ik het heel gemakkelijk weer ontkennen, zei Marone schouderophalend. Wie zou het woord van een hoofdinspecteur niet eerder geloven dan dat van een man als Marone? Maar ik heb nu je bekentenis, Pearl, dat jijzelf, Clara Bow hebt aangewezen als een bruikbaar slachtoffer, waarvan iets te halen zou zijn.

— Ik zei je al, dat ik het beken, hernam Pearl. En nu kom je mij zeker geld vragen, voor het briefje aan Moore?

— En voor de bekentenis van Buck Jones!

— O, maar dat is een mondelinge bekentenis!

— Pardon, het is een schriftelijk! Buck legde die bekentenis af, een ogenblik voor hij stierf.

— Is Jones dood? riep Pearl uit, van kleur verschietend.

— Hij werd vermoord! Even vóór de politie, telefonisch gewaarschuwd, de inval kon doen.

— En, wie doodde hem? vroeg Pearl stotterend.

— Ik! antwoordde de schurk zeer kalm. Het briefje heb ik in mijn zijzak. Ook de bekentenis. Heb je er twintig duizend dollar voor over?

— Je zult ze hebben! Het is niet te duur!

— En niemand weet iets van de zaak dan wij tweeën, Marone!

— En ik! riep een scherpe, van woede en haar trillende stem en Clara Bow trad de kamer binnen, bleek en met fonkelende ogen.

— Vervloekt! riep Pearl hees. Maar jij kunt niets hebben gehoord! Onmogelijk! De muren, de deur, alles is een voet dik geïsoleerd met staalwol! Een telefooncel laat nog meer geluid door! Je kunt niets gehoord hebben, zeg ik je!

— Zeker niet door de deur heen, maar wel met dit middeltje! zei Marone, die zeer bedaard was blijven zitten, en nu de binnenzijde van zijn fraaie vilthoed naar Pearl toekeerde, deze zag daarin, stevig vastgenaaid, een deugdelijke microfoon, verbonden aan een dunne, zwarte kabel, die onder de deurkier had doorgelopen. Van dat alles had hij niets kunnen bemerken, omdat de sluwe bezoeker zich voortdurend in de schaduw had gehouden.

Met een doffe kreet van woede sloeg Pearl met zijn vuist op de elektrische schel van zijn schrijfbureau, maar Marone zei, altijd even bedaard:

— Je bediende zal niet kunnen komen, Pearl! Evenmin als hij in staat was om mij binnen te laten! Ik heb hem bewusteloos geslagen, zodra hij de voordeur voor mij opende, en hij ligt nu rustig te slapen in je ontvangkamer.

Niet langer in staat om zich te bedwingen, stak Pearl de hand in zijn zijzak, maar ijskoud vervolgde zijn bezoeker:

— Laat die nutteloze browning toch zitten. Geloof je nu werkelijk, dat er nog een enkele patroon in het magazijn is? Alle wapens, hier in je huis, zijn grondig geledigd door de electricien, die naar je leiding kwam kijken, terwijl jij op je bureau zat, schurk! Van die bekentenis van Buck Jones is geen woord waar. De bandiet leeft nog, jammer genoeg! Het briefje aan Hank Moore heb ik echter wèl! Clara heeft het me gevraagd, om jou in bedwang te kunnen houden, maar ik weet wie je bent en daarom weet ik ook, dat een briefje in haar bezit, gelijk zou staan met haar doodvonnis! Wel beklagenswaardig het land, dat onder zijn politiemannen, die de burgers moeten beschermen, zulke schurken telt! Maar Clara weet nu in ieder geval wie je bent en hoezeer ze op je bescherming mocht rekenen. Zij zal nu wel beter begrijpen, waarom ik zo vreemd lachte, toen zij daarover sprak bij mijn eerste bezoek.

Pearl had onder deze woorden langzaam de browning tevoorschijn gehaald

en werktuigelijk de sluiting van de kolf opengemaakt.

Inderdaad was het patronenmagazijn eruit genomen!

Hij wierp het nutteloze wapen op de tafel, liet zich zwaar weer in zijn stoel vallen, en vroeg bijna toonloos:

— Je bent Marone natuurlijk niet? Je kunt het onmogelijk zijn!

— Natuurlijk ben ik het niet! Ik heb hem gisternacht meegenomen, als de enige uit het huis van Birrell bij San Francisco. Je vond dat ik een beetje veranderd was en dat is dus ook geen wonder! Miss Bow, nu ge u overtuigd hebt met eigen oren, zult u zeker niet gaarne nog langer hier willen blijven. Als ik u was, zou ik over dat alles maar zwijgen. Ik wil niet ontkennen, dat een publicatie een schitterende reclame voor u zou zijn, maar er is een soort reclame, die wat al te duur betaald wordt! Keer nu maar naar uw huis terug, en neem het mij niet al te kwalijk, dat ik u wat ruw heb moeten beletten, u en die brave negerin, om mijn goedbedoelde plannen te dwarsbomen.

— U hebt mij een verschrikkelijk lot bespaard, dat weet ik! zei de jonge vrouw, en misschien speelde zij voor het eerst van haar leven geen comedie, toen zij hem de hand drukte. Vervolgens wendde zij zich tot Pearl en zei vol minachting: Wat jou betreft, ellendeling, je hebt een veel zwaarder misdaad begaan dan je gedacht hebt! Want je hebt een mensenziel vergiftigd! Ik hield van je en ik vertrouwde op je. En hoe ik je nu minacht en haat, dat kan ik je onmogelijk zeggen!

En met deze woorden verliet zij haastig het vertrek.

De gewaande Marone sloot rustig de deur achter haar, wond de draad van zijn zo kunstig gewrochte microfoon op, stak die in zijn zak, kwam met afgemeten schreden naar de schrijftafel, knipte met een enkele beweging de draad van de telefoon door en zei toen rustig:

— Ik ben John Raffles, mijnheer Pearl. Wees zo goed en geef mij de sleutel van uw brandkast...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

OSSENKOP: GANG 5

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Misluke Samenwerking.
 58. — De Kool des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vioolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgene Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumor om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepot
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolijs
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
- IN VOORBEREIDING :**
109. — Ossenkop ; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»